

XBK

δελτίο καιροσκοπισμού
για μητροπολιτική
προλεταριανή χρήση

Ο φύλακας άνοιξε τα νυσταγμένα του μάτια, πρώτα το αριστερό. Ο φύλακας ανασηκώθηκε στην ξεχαρβαλωμένη πολυθρόνα και ξανάκατσε. Εδίωξε τις οικογενειακές έγνοιες απο τον ορίζοντα, κι' άρχισε να περιεργάζεται αυτή τη σκονισμένη οκιά που διέκοψε μεσημεριάτικα την βαριεστημένη τροχιά του προς την σύνταξη. Εφτυσε κάτω, σα να έλεγε "ακούω"...

-έρχομαι απο μακρυά... ίσως και απο το πουθενά, δε θυμάμαι. Είναι ένα ταξίδι...ένας δρόμος χωρίς..

Ο φύλακας ζάρωσε την μούρη του φιλύποπτα. Πάντα περίμενε κάποιο έξτρα γεγονός, να κάνει ένα κατόρθωμα και να γίνει διάσημος, να πάρει μιά αύξηση και ένα παράσημο απο αυτή την κωλοδουλειά. Εφερε το χέρι στο πηγούνι, έδιωξε μηχανικά με το άλλο χέρι τις μυγες απο το φλυτζάνι, επιθεώρησε νοερά το νεκρό που θα φιλοξενούσε τον μεγάλο του ρόλο (τίποτα σπουδαίο ένα ξεχασμένο φυλάκιο στην άκρη της μεθορίου), γύρισε ύστερα λίγο αριστερά να 'κούσει με το γερό αυτί κάτι που τόξερε πως θα λεγόταν ψιθυριστά

-....χωρίς νόημα....

Χωρίς νόημα; Χωρίς νόημα είπατε;;...;

Οι κοινωνιολόγοι απάντησαν πως δεν υπάρχει κατι τέτοιο -συμφώνησαν και οι ιστορικοί. Οι ψυχίατροι αντιπρότειναν πως και να υπάρχει είναι περικυκλωμένο -αυτή δεν είναι οι δουλειά τους; Οι μπάτσοι, πιο πάνω, έριξαν μερικές χριστοπαναγίες που τους έσθησαν μέσα στον ντάλα ήλιο χωρίς την ανταμοιβή να ανοίξουν κανα κεφάλι. Οι δημοσιογράφοι χασμουρήθηκαν -τι να πούν;

Η σκόνη στον αέρα πήρε μιά βαθιά ανάσα... Η σκόνη στον αέρα ήξερε, γιατί η σκόνη ζεί πολύ, χιλιάδες, εκατομμύρια χρόνια (έχετε δει ποτέ την σκόνη να πεθαίνει;), και έτσι μόνο η σκόνη κατάλαβε τον κίνδυνο, κατάλαβε και φχαριστήθηκε, κι' αναδεύτηκε για να ανοίξει δρόμο στον ξένο.

"Ζωντανό", σκέφτηκε. "Ζωντανό"...

Έτσι μπήκε στη πόλη....

"Η αβεβαιότητα μας είναι αυτή ακριβώς που μας αποκαλύπτει την πραγματικότητα..."

.....
Εν τω μεταξύ ακροβατούμε πάνω σε δίκτυα βεβαιότητας. Σαν τέτοιες παρουσιάζονται οι συσσωρευμένες παραλλαγές της πλαστογράφησης του κόσμου: φετίχ της ισχύος, φετίχ της νεότητας, φετίχ της αιωνιότητας, φετίχ του πλούτου, φετίχ της δύναμης, φετίχ της προόδου. Πρέπει να είμαστε ευτυχείς (πρέπει...): υπάρχει ποικιλία και επάρκεια "βεβαιότητων", και έχουμε την "ελευθερία" να διαλέξουμε....Αλλά όχι. Το κατόρθωμα αυτής της "ελευθερίας" και αυτού του "πλούτου" ακροβατεί με την σειρά του σε δύο αντίθετες σκηνές: απο την μιά η φρενιασμένη ανανέωση των φετίχ -από την άλλη ο πληθωρισμός και η υποτίμησή τους. Ο καπιταλιστικός κόσμος νεκρότροπος σχιζοφρένειας. Και επειδή η συνισταμένη όλων των βιο-μηχανών του είναι η μαζική παραγωγή συνειδήσεων, είναι σ' αυτό το σημείο που η "κρίση" (κρίση υπερπαραγωγής βέβαια) είναι πιο έντονη.

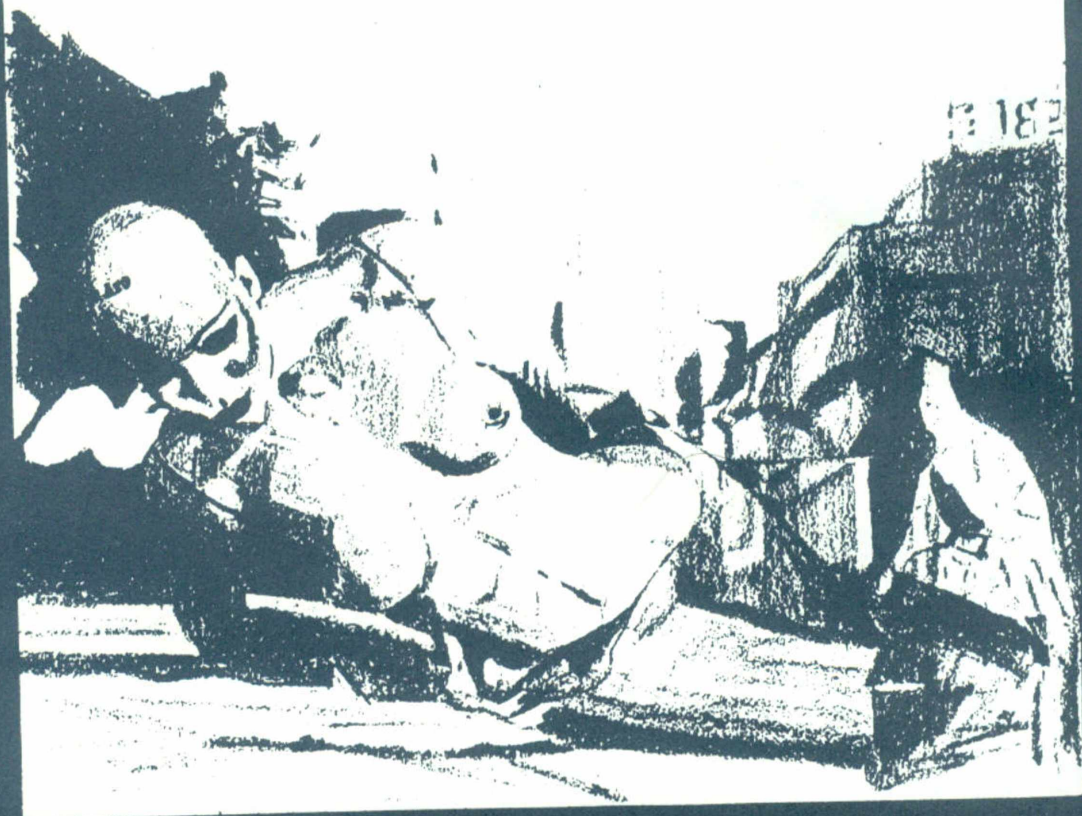
Φυσικά δεν υπάρχει τίποτα καινοφανές σ' αυτήν τη μαζική "κρίση ταυτότητας" -ούτε καν το γεγονός οτι εξελίσσεται στο εσωτερικό των καπιταλιστικών αναπαραστάσεών της, σαν διαρκές ανακλινόμενο είδωλο του εαυτού της. Όπως κάμποσες φορές στο παρελθόν, έτσι και τώρα το αντίδοτο είναι γωστό: "γενναίες", "αντιπληθωριστικές" πολιτικές... Και αυτό σημαίνει καταστροφή και υποτίμηση -καταστροφή όπως την δεκαετία του '30...γιατί έχουν μεσολαβήσει πενήντα χρόνια βελτίωσης των μεθόδων. Αλλά οι βασικοί χειρισμοί και οι βασικές ιδέες είναι ακριβώς οι ίδιες.

Η παράδοση των καταπιεσμένων μας διδάσκει πως η "κατάσταση εκτάκτου ανάγκης" που ζούμε, δεν είναι η εξαίρεση στους χειρισμούς των αφεντικών. Αποτελεί τον κανόνα. Οφείλουμε να κατανοήσουμε αυτή την πραγματικότητα. Θα αντιμετωπίσουμε τότε σαν καθήκον την προώθηση της πραγματικής κατάστασης εκτάκτου ανάγκης..

Δεν είναι καύδολου βέβαιο πως οι επαναστάσεις που δεν έγιναν μέχρι σήμερα θα γίνουν αύριο ή μεθαύριο. Δεν είναι καθόλου βέβαιο οτι η τρυφερή και μαζί άγρια ανθρώπινη αξιοπρέπεια εξακολουθεί να είναι το καύσιμο των κολασμένων αυτού του πλανήτη....Αλλά είναι σίγουρο το μίσος μας: γιατί τρέφεται από την μνήμη της υποδούλωσης των προηγούμενων γενεών...

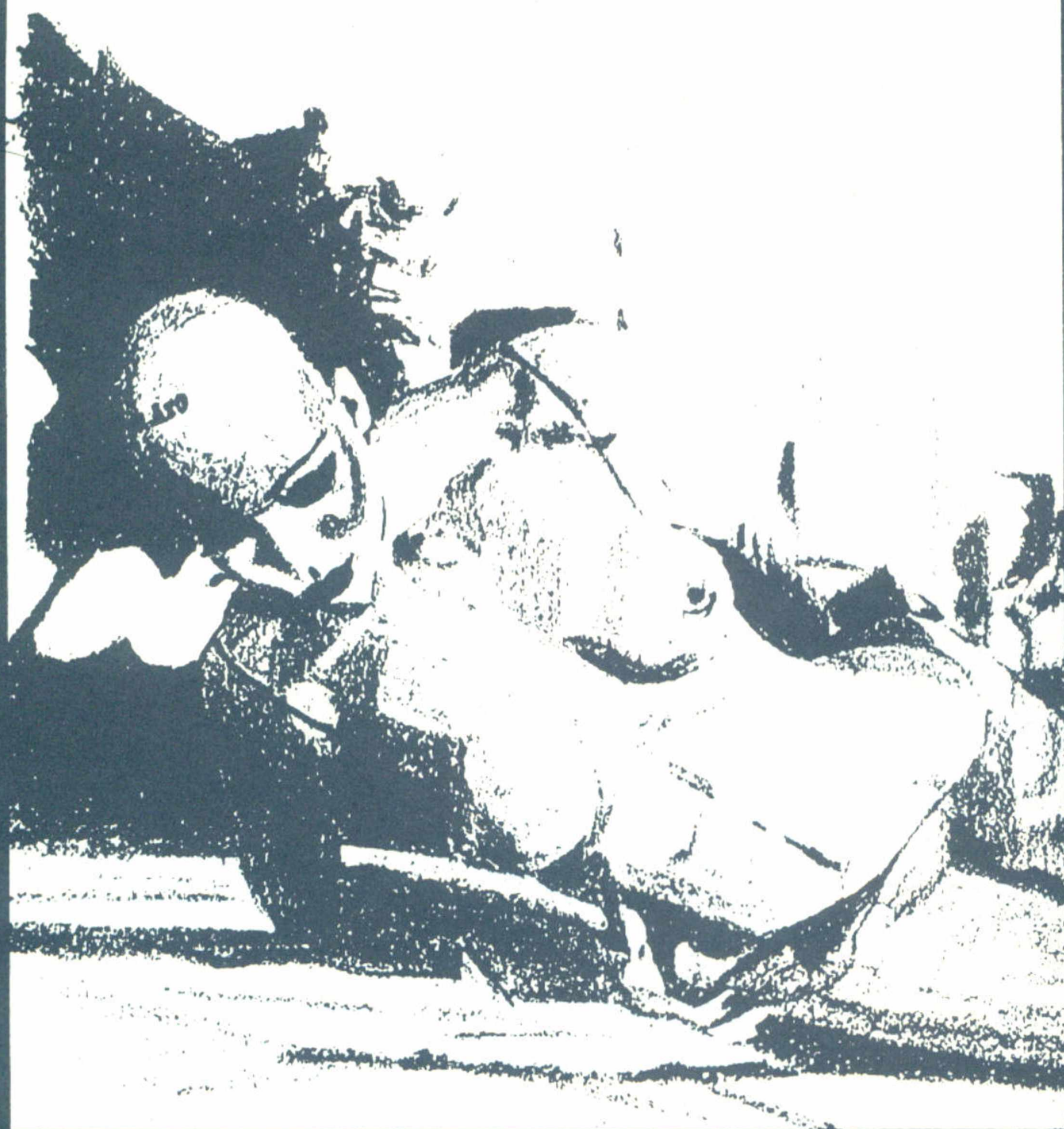
CLOS

E UP

Ποιοι έπιναν νερό απο τις βρύσες της Μόσχας, της Βαρσοβίας, του Βουκουρεστίου, της Σόφιας ή του Πεκίνου και στέγνωσε το στόμα τους τώρα που οι πηγές στέρεψαν; Ποιοι λυποθυμούν μπροστά στους δέντες; Ποιοι πεθαίνουν απο μελαγχολία; Ποιοι θρηνούν; Ποιοι διασπώνται και αλλάζουν χρώματα σα βιολογικά απορρυπαντικά που δεν ρυπαίνουν κρατώντας όπως-όπως τους κόκους της "λευκότητας"; Ποιοι χασκογελούν; Και ποιοι δαγκώνουν τις νύχτες τα μαξιλάρια;

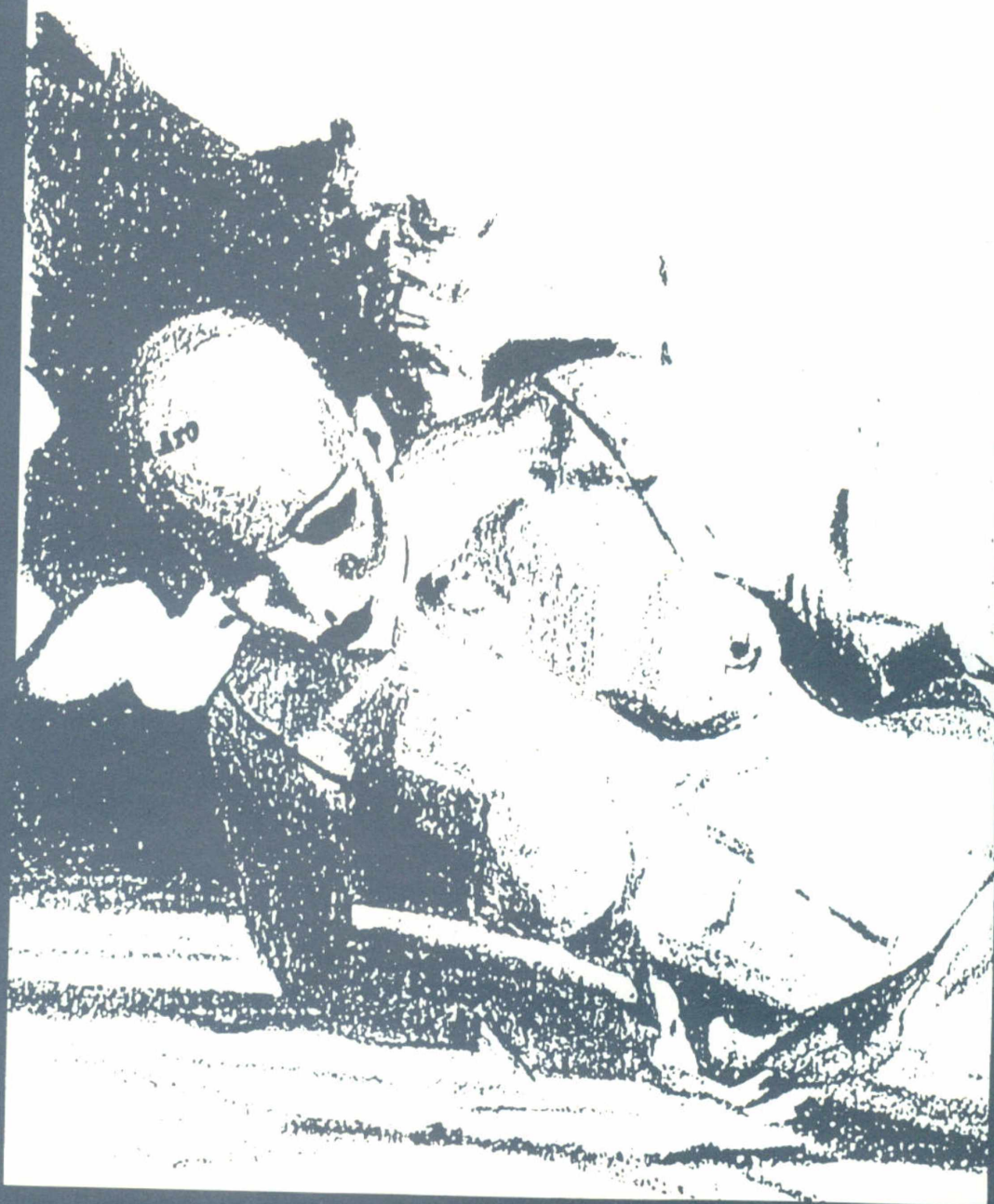
Πεθαίνωντας σα φάντασμα, καθώς η νύχτα εναλλάσσεται με νύχτα.

Όπως έγινε ήδη δεκάδες φορές, όπως έγινε παντού από κάθε είδους καθάρματα, η ιστορία μας κόβεται και ράβεται ξανά κουστούμι στις λιπόσαρκες πεποιθήσεις τους. Καμαρώνουν οι αφέντες και οι υποτελείς τους, κορδώνονται και ρεύονται μπροστά στον καθρέφτη.

.....
Οι γιάννηδες "ξεφορτώθηκαν" το αίσχος τους στοιβάζωντάς το στα γκέττο, ή κλείνωντάς το στις οθόνες.
Οι ευρωπαίοι "συγχωρέθηκαν" για τον φασισμό τους αφού τον κοινωνικοποίησαν.

.....
Ο "τρίτος" κόσμος, και ο "τέταρτος", είναι πίσω από τον καθρέφτη.

Στα 1908 ο Φόρντ θεμελιώνει την αλυσίδα παραγωγής - και οι επιτελείς του υπολόγισαν πως για να φτιαχτεί το μοντέλο T χρειάζονταν 7882 στάδια. Στην αυτοβιογραφία του ο Φόρντ σημειώνει: "...απο αυτά τα στάδια τα 949 απαιτούσαν άντρες δυνατούς, γερούς και με μια σχεδόν τέλεια φυσική κατάσταση. Τα 3318 άντρες με κανονική φυσική δύναμη. Διαπιστώσαμε ότι 670 στάδια μπορούν να εκτελεστούν απο ανθρώπους χωρίς καθόλου πόδια, 2637 απο ανθρώπους με ένα πόδι, 2 απο ανθρώπους χωρίς καθόλου χέρια, 715 απο μονόχειρες και 10 απο τυφλούς..."

Ο ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΣ

.....
Στα 1914 ο Φόρντ διπλασιάζει (με αυστηρές προϋποθέσεις) το μεροκάματο των "δυνατών, γερών, και με μια σχεδόν τέλεια φυσική κατάσταση", απο 2,3 σε 5 δολάρια...
Η ΑΜΟΙΒΗ

.....
Οι νίκες τους δεν είναι παρα μια αλυσίδα αλληπάλληλων διαμελισμών, σωμάτων και σκέψεων, αισθημάτων και αισθήσεων - με τη κατάλληλη "αμοιβή"...

Το 1991 μια ιταλική εταιρεία ρούχων κυκλοφορεί πανευρωπαϊκά μια αφίσσα: ένα νεογέννητο κορίτσι, ακόμα στα αίματα, και στην άκρη δεξιά, στους καρπούς των χεριών που το κρατούν, τα μανίκια του πουλόβερ...

.....
Δεν είναι η αισθητική που σοκάρει -χιλιάδες, εκατομμύρια γυναίκες ξέρουν. Είναι που μας "θυμίζουν" πως από το πρώτο μας δευτερόλεπτο στο κόσμο τους είμαστε ρετάρια στη σημειωτική τους κρεατομηχανή.

.....
Οι νίκες τους δεν είναι παρά μια ατέλειωτη προβοκάτσια σε βάρος της ζωής μας -με τα κατάλληλα αναισθητικά...

Στα τέλη του 1922 κάποιος (που το όνομα του έμελλε να γίνει διαρκέστερο χάρη στη προσθήκη ενός -ισμού), άρρωστος, και με ένα πονόδοντο επιπλέον, έγραφε σε ένα σημείωμα:

"...κηρύσσω πόλεμο ζωής και θανάτου στο μεγαλο-
ρώσικο σωβινισμό. Μόλις απαλλαγώ από το καταρα-
μένο δόντι θα τον φάω με όλα τα υπόλοιπα μου
δόντια..."

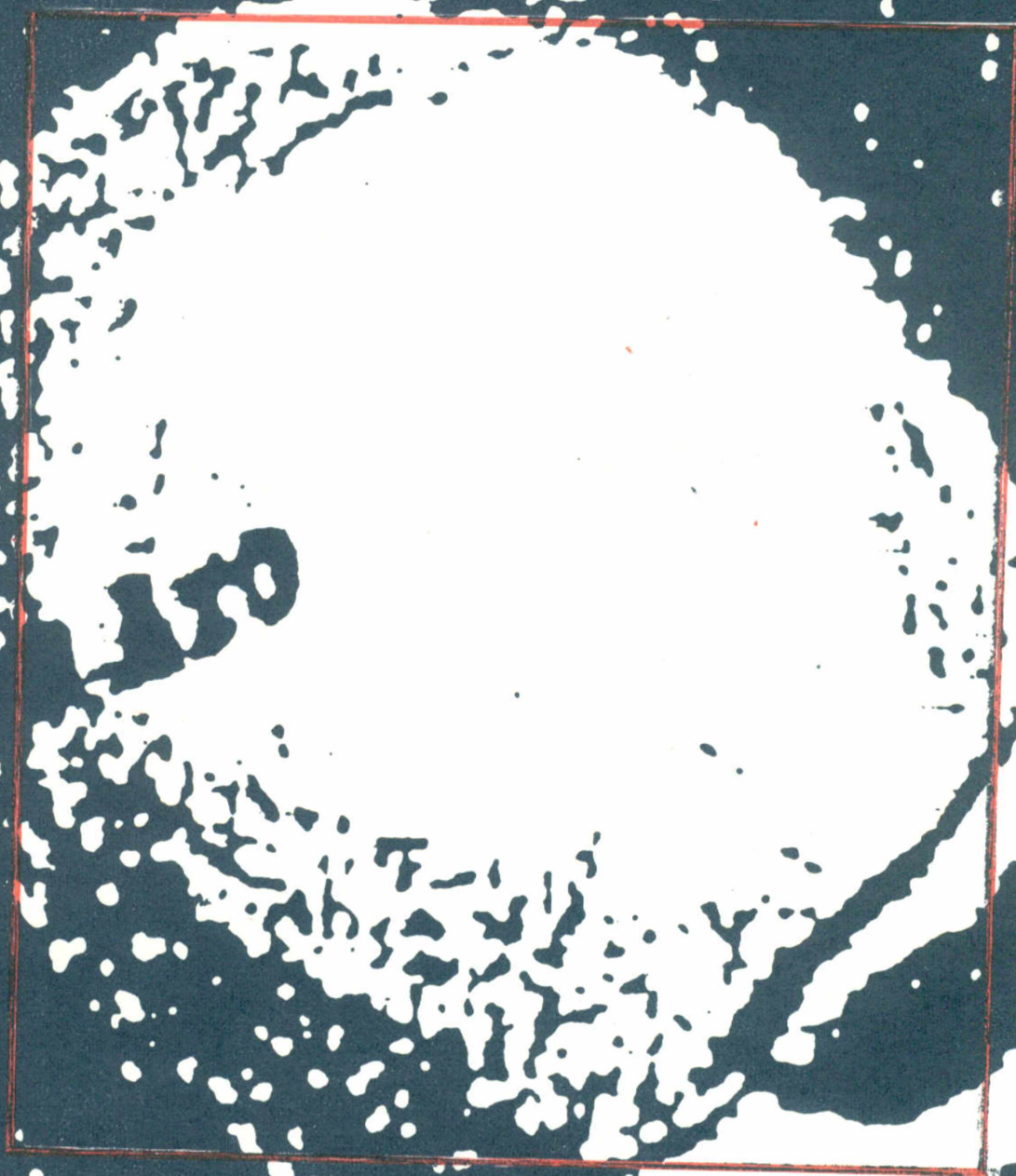
.....
Το 1991 μερικά αγάλματα του ίδιου, αγάλματα που έστησαν σωβινιστές (οχι μονάχα μιας γεωγραφικής επικράτειας αλλά της επανάστασης επίσης) γκρεμίζονται με πάταγο. Αργοπορη-
μένα χειραφέτηση και προπαντός χειραγωγήμενη, αφού την ιστορία από μάρμαρο πρόκειται να αντικαταστήσει η ιστορία από νερό: αντανάκλασεις και ιριδισμοί που χάνονται στην επιφάνεια. Όπως ακριβώς ήλπιζε ένας γάλλος πολιτικός στις αρχές της δεκαετίας του '70.

.....
Οι νίκες τους δεν είναι παρά η οργάνωση παραλλαγών πάνω σε μια βασιική κοινοτυπία: τις ψευδαισθήσεις -με την δέου-
σα απολαυσή τους...

Διαμελισμένους ως το βαθμο κυτταρικών σχιζοφρενειών..πλη-
ρωμένους σα δολοφόνους του εαυτού μας..πρεζάκηδες της κα-
τανάλωσης..μυθομανείς και ιδεοληπτικούς.... επιτέλους,
μας αναγνωρίζουν, λέει, την ελευθερία...

.....
Αιμοραγώντας σα φαντάσματα, στη καρδιά της νύχτας τους...

Από τον "πήγασο" στο "μπούζ"

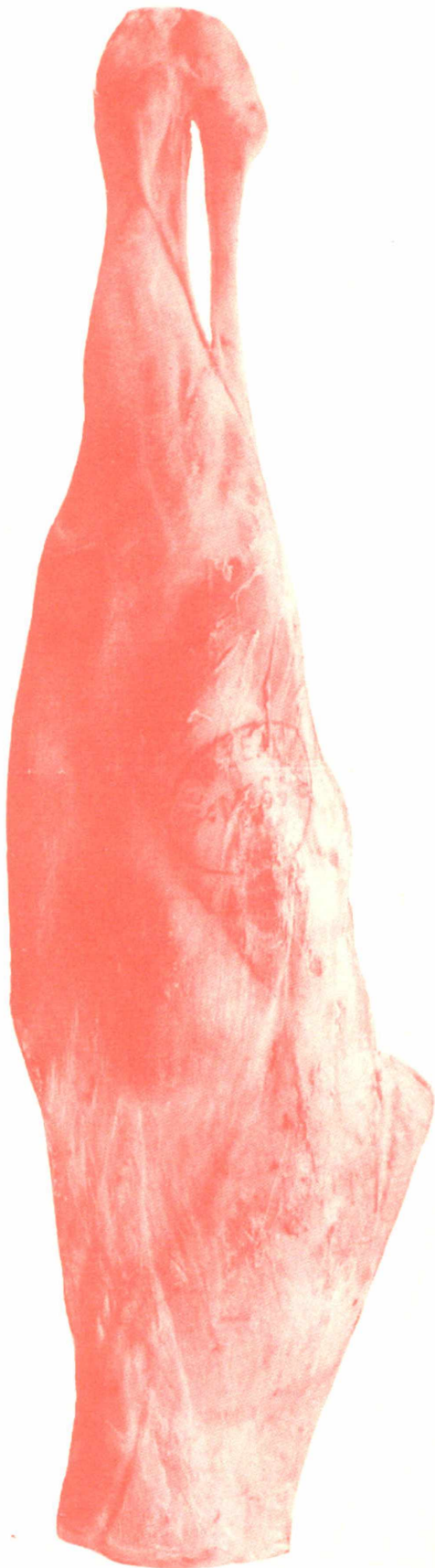
Το παρελθόν δεν θα φυτρώσει πουθενά,
λυσασμένο, ανθός της τιμωρίας,
το παρελθόν δεν θα την στήσει πουθενά,
για να ζητήσει λογαριασμό, για να βρεί το δίκιο του.
Οχι -το παρελθόν (μας) είναι χρόνος μπάσταρδος,
κοιμάται στα ερείπια του που αυξάνουν,
βρυκολακιάζει κάποτε, και έρχεται πάντα από πίσω,
δώδεκα ως δώδεκα και πέντε,
για μιιά ενοχή βιαστική, στα όρθια,
για ένα κοροϊδευτικό "τι κάνετε ρε μαλάκες;"
στη μέση της νύχτας...
έρχεται πάντα από πίσω,
γιατί πάντα κοιτάζουμε μπροστά.
Αυτός είναι ο τρόπος μας να το ξεγελάμε.

Ρεαλισμός είναι η σκόνη των πραγμάτων που αλλάζουν,
ανάμεσά τους και μείς, ρεαλιστές εί' δυνατόν,
ρεαλισμός είναι λοιπόν η σκόνη μας που αλλάζουμε
σύμφωνα με την σκόνη των πραγμάτων που αλλάζουν
σύμφωνα με την σκόνη μας που αλλάζουμε,
και ούτω καθ' εξής,
ο ρεαλισμός είναι γκρί,
και δεν υπάρχει τίποτα ρεαλιστικότερο από την
διαπίτωση: "πω, πω, σκόνη που σηκώνουμε μωρέ αδελφάκι μου!"
- αυτό είπε το ποντίκι στον ελέφαντα καθώς έτρεχαν στην έρημο.

Αλήθεια είναι πως στους πολέμους δεν υπάρχουν
αναγκαστικά ηττημένοι.
Η ήττα χρειάζεται μιιά σκληρή απόφαση για να υπάρξει,
και υπάρχει, προπάντων, μετά την σκληρότερη απόφαση
κάποιων να την υποστούν.
Γιαυτό είναι πιο εύκολο να βρεί κανείς
(στην άλλη μεριά των θριαμβευτών)
ξεπεσμένους νικητές παρά ηττημένους...
πάει να πεί πως είναι ευκολότερο
να χορτάσει κανείς με ψίχουλα
παρά να παραδεχτεί πως χωρίς το φουρνάρικο
είναι και θα είναι νηστικός.

Μέθη είναι το αντίδοτο στην τρέλλα"
η μέθη συμφέρει όλες τις πλευρές του πολέμου,
είναι ρεαλιστική,
και ακόμα είναι χωρίς παρελθόν,
αιωνίως παρούσα μέσα στη πίστα της:

Οσον αφορά τον τίτλο στην αρχή,
ήθελα μονάχα να διηγηθώ κάτι για μιάν ήττα.

απόρρητο-αποκλειστικό
προς τον κομπιουτερά
μπάτσο που μαζεύει,
αποθηκεύει και επεξερ-
γάζεται τα προσωπικά
μου δεδομένα: αυτό α-
ριστερά είναι ότι από-
μεινε απο τους καφέδες
μου της τελευταίας ε-
βδομάδας... κιάν δεν
ενδιαφέρεται η υπηρεσί-

α σας
του τραι
ώστε πα
νουςες
τάσεις
και μην
δεν εί

φεύγει η ιεχνι των αρμο-
διοτήτων σας.

απόρρητο-αποκλειστικό
προς τον κομπιουτερά
μπάτσο που μαζεύει,
αποθηκεύει και επεξερ-
γάζεται τα προσωπικά
μου δεδομένα: αυτό α-
ριστερά είναι ότι από-
μεινε απο τους καφέδες
μου της τελευταίας ε-
βδομάδας... κιάν δεν
ενδιαφέρεται η υπηρεσί-
α σας για την βρωμιά
του τραπεζιού μου, σημει-
ώστε παρακαλώ τις λανθά-
νουςες καλλιτεχνικές μου
τάσεις... σημειώστε το
και μην βαριέστε, γιατί
δεν είναι σωστό να δια-
φεύγει η τέχνη των αρμο-
διοτήτων σας.

βρωμιά
, σημει-
λανθά-
κές μου
στε το
, γιατί
να δια-

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

ΟΙ 5 ΛΟΓΟΙ

ΠΟΥ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΟΥΝ

ΠΩΣ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΤΡΟ
ΕΛΛΗΝΑΣ ΗΤΑΝ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

ΕΦΥΓΕ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ
ΣΤΑ 33 ΤΟΥ

ΔΟΥΛΕΨΕ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ
ΣΤΑ 30 ΤΟΥ

ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ
ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

ΠΙΣΤΕΥΕ ΠΩΣ Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑ

ΚΙ' ΑΥΤΗ ΕΙΧΕ ΤΟΝ ΓΥΙΟ ΤΗΣ ΓΙΑ ΘΕΟ

ΣΑ ΜΠΟ ΤΑΖ

(60, Μάρτης '93)

Έκαναν το σωστό

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.
ΔΥΟ άτομα τραυματίστηκαν και νοσηλεύονται σε νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης στη διάρκεια συμπλοκής, με ρόπαλα και πέτρες ανάμεσα σε απεργούς και απεργοσπάστες

Στο νοσοκομείο «Β' ΙΚΑ» (πρώην Παναγία) μεταφέρθηκαν και νοσηλεύονται εκτός κινδύνου με θλαστικά τραύματα στο κεφάλι και στο μέτωπο οι Νίκος Τσόγκας, 30 χρόνων και Αντώνης Μακρογιάννης, 54 χρόνων, κάτοικοι Θεσσαλονίκης, εργαζόμενοι σε πρατήριο διανομιής εμφιαλωμένων ποτών και αναψυκτικών. Από τις αστυνομικές αρχές της Θεσσαλονίκης εξάλλου, αναζητούνται 32 συνολικά απεργοί, οι οποίοι επιτέθηκαν στους δύο απεργοσπάστες

Η αναφορά που ακολουθεί θα θεωρηθεί ίσως δυσνόητη -και τέτοια είναι, σε κάποιο βαθμό, αφού χρησιμοποιώ έννοιες και διατυπώσεις που δεν είναι της μόδας. Λυπάμαι γι' αυτό αλλά οι ικανότητες μου δεν μου επέτρεψαν κάτι καλύτερο -αν και θα το ήθελα.

Θα ξενίσει μάλλον και το περιεχόμενο: πρόκειται για μία κριτική αναστομής, σύντομη και όχι λεπτομερειακή, μερικών στιγμών της "πάλης των τάξεων" στην Ελλάδα από το '80 μέχρι τώρα. Για τους περισσότερους και τις περισσότερες το '80 μοιάζει μακρινό. Πάντως η αναφορά δεν είναι αρχαιολογική· αυτό το διάστημα είναι το πολύ, μα πάρα πολύ πρόσφατο παρελθόν μας -είτε το έχουμε ζήσει, είτε όχι.

Καταλαβαίνω πάντως πως κάποια απόσταση, απόσταση εμπειριών, γλωσσών και συνθηκών, υπάρχει. Πολλά πράγματα άλλαξαν μέσα σε αυτά τα δώδεκα χρόνια. Αλλά ο ταξικός ανταγωνισμός (για όσους και όσες θα ήθελαν να εντάξουν εκεί την δράση και τις σκέψεις τους) δεν άρχισε χτές.

Νομίζω σημαντικό το να υπάρχει σήμερα (και κάθε σήμερα) μία όσο πιο διαυγής εκτίμηση για εκείνα που αποτελούν την "προϊστορία" του σήμερα. "Κίνημα χωρίς μνήμη είναι κίνημα χωρίς προοπτική" τολμήσαμε να πούμε κάποτε, και αυτό δεν ήταν σύνθημα. Ήταν και είναι το πικρό κατακάθι μερικών εμπειριών, μέσα σ' αυτά τα χρόνια κι' αυτές.

Με την αναφορά που ακολουθεί αυτή την πληγή θέλω να ξύσω -αν και δεν ξέρω αν έχω τα πόδια κατάλληλα νύχια. Εν πάσει περιπτώσει θα ήταν πιά κάλάν αν τέτοια ζητήματα ήταν πιά ζωντανά· κιάν υπήρχαν (ή υπάρχουν) ενστάσεις πάνω στις απόψεις μου, όχι κακεντρεχείς.

Αφορμή (τυπική πάντως) για αυτή την έκθεση είναι η "επέτειος" τριών χρόνων από την κατάληψη του πολυτεχνείου, τέλη γενάρη-αρχές φλεβάρη του '90. Για τυπικούς λόγους επίσης, θα θυμίσω πως ένα μεγάλο μέρος των απόψεων αυτών έχουν εκτεθεί άλλες δύο φορές: σε ένα δεκαεξασέλιδο που κυκλοφόρησε μάλλον πλατιά τον μάρτη του '90, και σε μία προσούρα που κυκλοφόρησε σε ελάχιστα αντίτυπα τον μάρτη του '92, σαν "συμβολή στην υπεράσπιση του Γ.Μπαλλή και του Θ.Τριανταφύλλη".

Λοιπόν καθόλου δεν είμαι βέβαιος πως αυτή η αναφορά θα έχει καλύτερα αποτελέσματα από τις προηγούμενες, θα φανεί δηλαδή χρήσιμη. Μα από τότε που διαπίστωνα πως κάποιος, πολύ χρησιμότερος στο λόγο και στα έργα από πολούς σαν και εγώ μαζί, εργάστηκε μάταια έχοντάς το συνείδηση, σκέφτομαι πως δεν μπορώ να ζητώ καλύτερη "τύχη". Αλλά το "σε πείσμα της ματαιότητας", μπορεί να είναι, ως πούμε, μία "τύχη" όχι κακή.

Η άγρια κατάληψη του πολυτεχνείου ανάμεσα στις 26 γενάρη και στις 13 φλεβάρη του '90, θα μπορούσε να θεωρηθεί ανάμεσα στα άλλα σαν η πιο καθαρή κινηματική "απάντηση" στο μακελλειό που είχε "εγκαινιάσει" τα '80ς: την πορεία προς την αμερικάνικη προεβεία, στις 17 νοέμβρη του '80. Δύσκολη συαχείση· αλλά αν μας χρειάζεται εδώ, δεν είναι μοναχά επειδή, συμβολικά, το ένα γεγονός· αλλά αν μας χρειάζεται εδώ, μιιά δεκαετία. Είναι κυρίως επειδή πτώ από αυτόν τον συμβολισμό υπάρχει συμπτωτική, κυριολεκτική και ανάγλυφη η τροποποίηση της ταξικής σύθεσης και των ανταγωνισμών - όπως πολύ πυκνά εκτυλίχθηκε μέσα σ'αυτά τα χρόνια. Υπάρχει, και όχι γενικά και αφηρημένα: είναι δηλωμένη σαν συγκεκριμένη δράση.

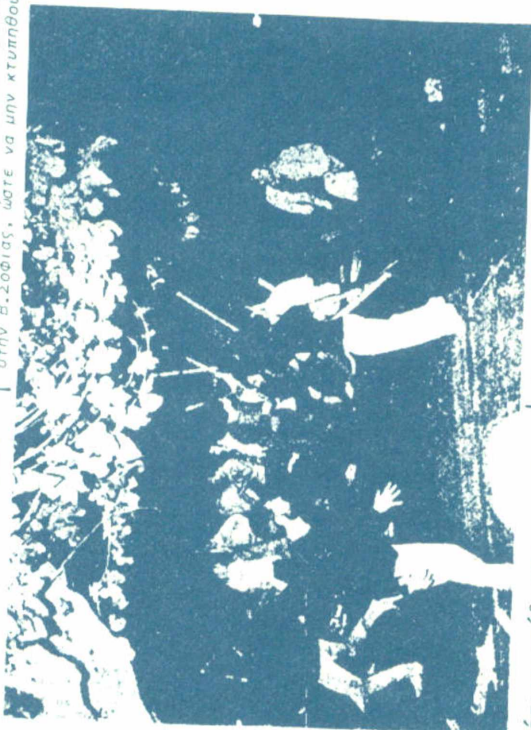
Οι δέκα χιλιάδες προβοκάτορες που ανηρόριζαν εκείνη την νύχτα του ογδόνα, ουρά σε μιιά κατά τα άλλα επετειακή διαδήλωση, για να σπάσουν την απαγόρευση της προς την αμερικάνικη προεβεία πορείας, δεν είχαν βέβαια αυτοχαρακτηριστεί σαν ο ανδός της ελληνικής κοινωνίας. Ήταν ωστόσο ο ανδός της ελληνικής άκρας αριστεράς, στην τελευταία δυναμική εκδήλωση του. Πάει να πεί πως ήταν η κορυφαία (και η τελευταία) εκδήλωση ενός ανταγωνιστικού ρευματος, η κορυφαία απόπειρα πολιτικής αυτονομίας, αρθρωμένη γύρω από δύο βασικά κοινωνικές φηγούρες: αυτήν του βιομηχανικού εργάτη, από την μιιά, και εκείνη του φοιτητή-διανοητικού προλετάριου, από την άλλη.

Ποάγματι: η επιλογή της σύγκρουσης, για ένα ζήτημα μάλιστα που μέχρι τότε έμοιαζε να είναι θεμελειακό και κεντρικό για την οποιαδήποτε πολιτική ταυτότητα (το ζήτημα του αντιταγερικανισμού...), αυτή λοιπόν η επιλογή σύγκρουσης συμψύκνωσε (ή κάποιοι προσπάθησαν να συμψύκνωσει) τις κοινωνικές εμπειρίες και τις άγριες πρακτικές των προηγούμενων χρόνων, τόσο στα εργοστάσια, όσο και στα πανεπιστήμια. Αλλά ενώ εκείνο το κίνημα, ή για την ακρίβεια οι πολιτικές οργανώσεις του της άκρας αριστεράς, υπολόγιζαν πως θα μπορούσαν να αντέξουν και να χειριστούν μια τέτοια σύγκρουση, ηττήθηκαν.

Επιφανετακά αυτή η ήττα θα μπορούσε να αποδοθεί στην κρατική βία. Δύο δολοφονίες, εκατοντάδες ταυματισμοί διαδηλωτών μερικοί πολλοί σοβαροί, συστηματική και σκοπιμη χρήση όλων από τους υπάτσους, αύρες μέχρι τα πατήσια...· πράγματι, μιιά τέτοια επίδειξη κρατικής ισχύος απαιτεί πολύ μεγάλη πολιτική και οργανωτική ετοιμότητα για να αντιστεπιοτεί...·και τέτοια δεν υπήρχε (όπως άλλωστε ούτε σήμερα...). Δεν υπήρχε, ωστόσο, κάτι ακόμα, που έμελλε να είναι καθοριστικό: η εκτίμηση πως το κράτος (απέναντι στο οποίο θα έπρεπε να μετρήσει τις δυνάμεις του αυτό το ρεύμα) δεν ήταν πιά το κράτος-της-δεξιάς· αλλά ήταν ήδη το κράτος-των-κομμάτων, με διευρημένες δυνατοότητες κοινωνικού ελέγχου.

Μα αυτή η "αλλαγή", που πολιτικά επιβεβαιώθηκε με πανηγυρικό τρόπο έναν χρόνο με-

17/11/90: η αστυνομία "παίρνει το αίμα της πύλης για την εκτέλεση των αρχηγών Πέτρου και Σταυρούλη από την "17 Ν". Η απαγορευμένη πορεία εξέλειφεται σε μιιά σιαταρή παράσταση για έναν ρόλο: αυτόν του κράτους-των-κομμάτων. Ο "σοσιαλπαπαν-τρεύς" δηλώνει αντιπολιτευτικά πως η αστυνομία έπρεπε να κτυπήσει τους προβοκάτορες πιά ψηλά στην Β.Σοφίς, ώστε να μην κτυπηθούν οι (υπό-

λοιποί) αθώοι πολίτες...·το ΚΚΕ καταδικάζει τους προκτορες και τα σχέδια για εκτροπή από την ουα-λόητητα...· το ΚΚΕσφ. διαμαρτύρεται επειδή τις έ-φαναν και μερικοί δικοί του...· Νεκροί; Παοί νεκροί;

τά, θα μπορούσε τουλάχιστον να εντοπιστεί και να αναλυθεί εκ των υστέρων. Γιατί είτε μιλώντας για την καπιταλιστική παραγωγή-εμπορευμάτων, είτε μιλώντας για την καπιταλιστική παραγωγή-ειδικευμένων-(ηλίθων ή μη), το σύστημα είχε αρχίσει να απαντάει ήδη στην εργατική πίσση και τον ανταγωνισμό των προηγούμενων χρόνων: μέσα από την "κοινωνικοποίηση" των καπιταλιστικών σχέσεων. Με άλλα λόγια, μέσα από την διάχυση των καπιταλιστικών σχέσεων, έξω από την τυπική "παραγωγή", στο σύνολο του κοινωνικού χωροχρόνου. Μια διάχυση που, από τις αρχές της δεκαετίας του '80, επρόκειτο να επιταχυνθεί και να ρυθμιστεί υπό την πολιτική αιγίδα του κράτους: ενός κράτους "δημοκρατικού", και επίσης ενός κράτους "παραγωγικού", ενός "κράτους πρόνοιας", οπωσδήποτε βαλκάνιου.

Μιά τέτοια αλλαγή, διαδραματιζόμενη αθόρυβα ήδη στα τέλη της δεκαετίας του '70, ήταν αρκετή για να θάψει εκείνους που υπολόγιζαν να επιβάλουν ένα σχίσμα στην "πολιτική σκηνή". Η πολιτική ήττα της άκρας αριστεράς δεν ήταν συντριπτική επειδή είχε δύο νεκρούς σε μιά διαδήλωση και δεν έκανε τίποτα γιαυτό -αν και είναι αλήθεια πως η αναισθησία σε τέτοιες περιπτώσεις είναι μιά τεράστια ηθική συντριβή. Όπως και νάχει, η ήττα της άκρας αριστεράς ήταν ολοκληρωτική επειδή τα ιδανικά της υποκειμένα (της επανάστασης), οι βιομηχανικοί εργάτες και οι φοιτητές-"διανοητικοί προλετάριοι", στα πλαίσια μιας διευρυνόμενης κεφαλαιοποίησης της κοινωνίας, όντας πια ένα μόνο μέρος των "παραγωγικών" -κοινωνικών- δυνάμεων, διέβλεπαν (και σωστά...) πως θα μπορούσαν να κερδίσουν όχι κατ' ανάγκη σε βάρος των αφεντικών, αλλά (ειδικά οι δεύτεροι) σε βάρος των καινούργιων προλεταρίων.

Έτσι, πάνω στα νεκρά κομμάτια της Κανελλοπούλου και του Κουμή, "τυχαίων" θυμάτων μιάς καθόλου τυχαίας αλλά οπωσδήποτε καθυστερημένης σύγκρουσης, έκλεισε συμβολικά και ουσιαστικά ένας κύκλος του ταξικού ανταγωνισμού στην Ελλάδα. Ελάχιστοι (και αν νοργάνωτοι) βρέθηκαν την "επόμενη μέρα" για να εκδικηθούν έστω αυτές τις δολοφονίες... και ηττήθηκαν, μετά από κάποιες αψιμαχίες, όχι από την αστυνομία αλλά από την κνε, την πάση, την εσάκ και την πάσκε. Οι πρωτοπόροι εργάτες και οι πρωτοπόροι φοιτητές της άκρας αριστεράς κρυβόντουσαν: κάτω από την μύτη ενός ξεπερασμένου και πολιτικά νεκρού βολонταρισμού θα άνοιγε λίγο αργότερα ένας καινούργιος κύκλος, που θα έκανε τους δικούς του λογαριασμούς.

Θεωρητικά απόρροια, θα αναδυθούν δυναμικά, σε λιγότερο από τέσσερα χρόνια, οι καινούργιες υποκειμενικότητες του ταξικού ανταγωνισμού: στις πλατείες. Γιατί εκεί, στην "οικονομία" του "ελεύθερου χρόνου" εκεί, στην κεφαλαιοποίηση έξω από την τυπική "παραγωγή" εκεί λοιπόν, στις πλατείες βρίσκεται πια το "κέντρο". Μέσα από προσδοκίες και επιθυμίες, πέρα από ιδεολογικά σχήματα και αδιαιρέσεις, είναι η ίδια η καπιταλιστική μηχανή που γεννάει τους καινούργιους εχθρούς της, την στιγμή ακριβώς που έχει νικήσει τους προηγούμενους.

Ο "ελεύθερος χρόνος", αυτό δηλαδή που περισεύει από την εργασία ή την σχολική μέρα, δέχεται έναν (καινούργιο) καταιγισμό σημείων ανα/παραγωγής των καπιταλιστικών σχέσεων. Η "αλά Κεύς" διάχυση του καπιταλισμού (μέσα από την "τόνωση" της κατανά-

● Η οργάνωση Κ.Ο. «Μεγνήτις» και η ΕΚΟΝ «Ρ.Φ.» (Β' Πανελλαδική) ανακοίνωσαν ότι δεν συμμετέχουν στην εκδήλωση πρωτοδοσίας Πολυτεχνείο '80 και δεν συνδιοργανώνουν την εκδήλωση, από ό,τι αναγγέλλει γιά σημαία ανά Πρωτοδίαση.

● Επίσης εκπρόσωποι των ΚΚΕ (μ-λ) δήλωσαν γιά ό,τι δεν συμμετέχει, ενώ τό κύμα εντό στη σημαία σ' οργάνωση ανά Πρωτοδίαση.

ανακοινώσεις μέσω τύπου, στις 19/11/80: η άκρας αριστερά (με την τυμπική εξαίρεση της τότε "ρήξης") τουμπεκιάζεται. "Δεν συμμετέχει", τα στελέχη της κρύβονται, η "αλλαγή" παλαιάζει...

λωση) εγκαθιστά στις περισσότερες μορφές επικοινωνίας και διασκέδασης καινούργια καπιταλιστικά φετίχ, σαν διάμεσους: υπάρ, μηχανές, αεροσκάφη μουσικής απόλαυσης HI FI, ντύσιμο, ντράγκς...δεκάδες μοριακοί φετιχισμοί, ενταγμένοι σε βελτιωμένες τεχνικές κοινωνικής ρύθμισης και σχεδιοποίησης, όπως η "συμμετοχή", όπως η χωροταξία και η πολεοδομία, όπως η κοινωνιολογία και η δημοσιογραφία, όπως η οικονομία η ίδια, σαν ένα καινούργιο σύνολο "απολαύσεων".

25/10/84: η νύχτα των πάνκς.
Οι κνίτες απαγορεύουν συναυλία στο πολυτεχνείο, αλλά οι μητροπολίται δεν κολώνουν: κάνουν το μαγαζί μπουράβλο -αν και όχι τόσο όσο τα πρωτοσέλιδα ορίων-ται. Πάντως το "επεισόδιο" των "περιθωριακών" πουλάνε...

Διάχυση του καπιταλισμού στην κοινωνία: δεν πρόκειται για κάτι ποσοτικό, ούτε βέβαια για κάτι μεταφυσικό, που έμεινε κρυφό. Πρόκειται για την εγκαθίδρυση η/και την εξάπλωση αλυσίδων καπιταλιστικών ποιοτήτων, νοημάτων, σημμάτων, τελετουργιών, εντέλει οχέσεων, που επενδύουν την, και ενσωματώνονται στην, κοινωνία, τόσο συλλογικά όσο και ατομικά. Αλυσίδων όπως αυτή που ξεκινάει από την διαφήμιση του ταμπόν και την (μέσα από την διαφήμιση της γυναικείας απελευθέρωσης..) επιβεβαίωση πως εκείνο-το-αίμα-θα-πρέπει-να-θεωρείται-βρωμιά, για να φτάσει στην διαφήμιση της γέννησης, του θανάτου, της καταστροφής, της φιλίας, του οτιδήποτε τέλος πάντων που μπορεί (ή πρέπει) να κουβαλάει επάνω του την φήμα τάδε ή δείνα. Αλυσίδων όπως εκείνη που ξεκινάει από τον τούρκικο καφέ, κάνοντάς τον "ελληνικό", για να συνεχίσει με νες, φραπέ, γαλλικό, εσπρέσο. Από τα καφενεία στις καφετέριες, και ύστερα στις ταγαρι, στις κρεπερί και τα CAFÉ. Αλυσίδων όπως η άλλη που ξεκινάει από το μισοπαράνομο ροκ και τα τζάμ με φορτούς ενισχυτές στα χορτάρια της τσίσια, για να φτάσει στον παπακωσταντίνου, στις "ανεξάρτητες" εταιρείες, στα "ανεξάρτητα" περιοδικά, στο ρόδο, στο αν, στο μπουζ... (α-φού εν τω μεταξύ πέρασε από τον "ήχο", το υπαργαγείο νέας γενιάς, την σάρπ και το μαρλμπορο). Αλυσίδων όπως εκείνη που ξεκίνησε από την αντεργκράουντ "κολούμπρα" για να φτάσει στα μπλουζάκια παρα-πέντε, και ακόμα παρα πέρα, σαν υποκυλούρα της ελίτ, στο κλίκ και στο μαξ. Αλυσίδων όπως εκείνη που ξεκίνησε από το αθώ χασισάκι για να φτάσει στην πρέζα, την κόκα και τα σιάτ-ντάγκς, περνώντας από τις βενζίνες, τα χάπια και τα σιρόπια (της οικογενειακής κρεβατοκάμαρας), από χιλιάδες οβερτόους και εκατοντάδες ρουφιανιές. Αλυσίδων όπως αυτή που ξεκίνησε από τις κόντρες των πειραγμένων με πειραγμένα πενηντάρια στους χλωαδόρομους στις γειτονιές, για να καταλήξει στους ζητάδες από την μιά και στα μετανιζαίν μοντέλα μιάς χρήσης από την άλλη.

Ο κατάλογος είναι τεράστιος. Σε αυτόν τον καινούργιο χάρτη "αναγκών", "επιθυμιών", "απολαύσεων" και "στερήσεων", σ' αυτό που είναι τυπικά η περίμετρος του σε "ανάπτυξη" καπιταλισμού και στην ουσία το κέντρο της δυναμικής του, αναδύονται οι προλεταριακές φιγούρες της δεκαετίας του '80. Στα όρια της αγοράς. Όμως αυτό, που είναι το κεντρικό γεγονός, οι περισσότεροι θα το θεωρήσουν "περιθωριακό" ή αναϊδέστατο.... Κάποιοι άλλοι θα διστάσουν στην αρχή, αλλά ύστερα θα το αγκαλιάσουν, μέχρι πνιγμού,

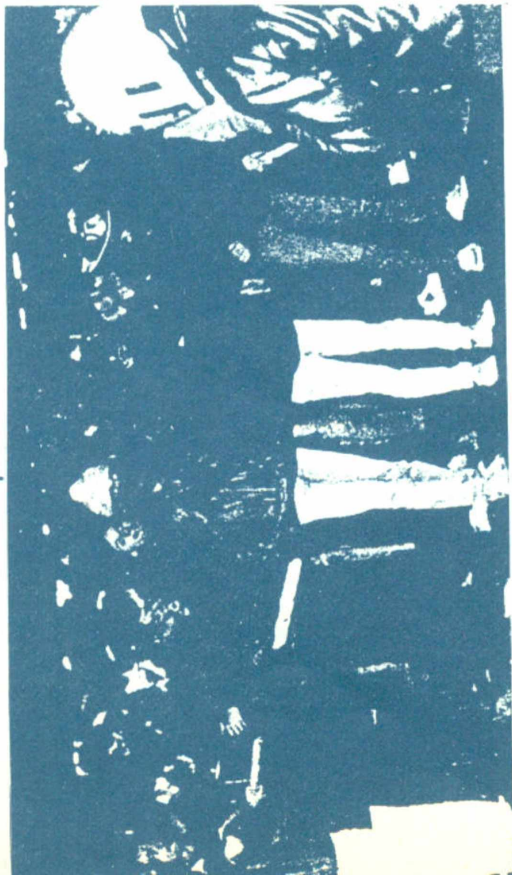
ΕΘΝΟΣ 140
**ΟΙ ΠΑΝΚ
ΕΚΑΨΑΝ
ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ**

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
**ΠΑΝΚ
ΕΚΑΨΑΝ
ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ**

ΠΕΛΙΟ ΜΑΧΗΣ
Επίθεση με
όπλα και
φάτια στο
Πολυτεχνείο
ντράγκ από
το ματ ΤΕΑΤΑ 100
100

με συνοπτικές διαδικασίες. Το ίδιο αυτό το υποκείμενο, οι καινούργιες φιγούρες του ταξικού ανταγωνισμού, οι μητροπολιτάνοι, θα παραδεχθούν την "περιθωριακότητα" τους -χωρίς να ξέρουν πως στην εποχή που η ανάδυση τους εγκαινιάζει, οι "παλιςτικές" κοινωνίες δεν θα είναι παρά ένα άθροισμα περιθωρίων, και πως (για τον κριβώς τον λόγο) η "περιθωριακότητα" θα βρίσκεται στο κέντρο των ταξικών συγκρούσεων: είτε σαν τεχνική κυριαρχίας-μέσα-από-τον-κερματισμό (από την μεριά του κράτους): είτε σαν όρος της υποκειμενικά αυθεντικής ανασύνθεσης των αναγκών, των επιθυμιών, και άρα των αντιθέσεων προς τα αφεντικά...

Δεν είναι τυχαίο ωστόσο πως, έστω εμπειρικά, στην πρώτη σειρά των εξηγητικών αναδεικνύονται σαν "στόχοι" το κράτος και τα κόμματα. Γιατί η ιδεολογία της καπιταλιστικής επέκτασης, η ιδεολογία της αγοράς, είναι η "ελευθερία". Ταυτόχρονα, η μορφή ρύθμισης αυτής της επέκτασης, η μορφή κράτος-των-κομμάτων, είναι (και δεν θα μπορούσε

που λέγεται υπάρ από τους μεθυσμένους πελάτες του, έτσι σε κάθε έκφανση της μοριακοποιημένης καπιταλιστικής "ελευθερίας" της αγοράς υπάρχει μια (συγκεντρωποιημένη και συγκεντρωποιητική) διάσταση οριοθέτησης και πειθαρχίας.

4/12/84: αντιφασιστική υποδοχή στον Λεπέν. Οι πρώτες αλυσίδες της διαδήλωσης (αριστεριστές) και οι τελευταίες (αναρχικοί) θα συναντηθούν αυτό το βράδυ έξω από το Κάσθελ, για πρώτη και τελευταία φορά. Γιατί ότι έχει μείνει από την ελληνική άκρα αριστερά ονειρεύεται πάντα "μιά σφήνα στην κεντρική πολιτική σκηνή" -και ότι ισχυρίζεται πως είναι η ελληνική αναρχία ονειρεύεται "τους υπό-τους στην άσφαλο νεκρούς"...

Αρα, φυσιολογικά, το κράτος και τα κόμματα αναδεικνύονται σε μείζονα αντίπαλο. Αναδεικνύονται αφηρημένα -τόσο, όσο μπορεί να αντιστοιχεί σε μία πρωταρχική, αφηρημένη και γενική εμπειρία διάχυσης της ταξικής κυριαρχίας...εμπειρία των ορίων της αγοράς, με άλλα λόγια εμπειρία των "συνόρων" ανάμεσα στην (καπιταλιστική) "ελευθερία" και την (ανάλογη, κρατική) πειθαρχία.

Και εδώ ακριβώς προκύπτει ένα "αλλά" -μέσα στο οποίο για κάμποσα χρόνια οι υποπολιτιάνοι προλετάριοι θα παγιδευτούν, και ένα όχι ευκαταφρόνητο μέρος τους θα ηττηθεί: το κράτος και τα κόμματα είναι (αφηρημένοι) εγγυητές της ταξικής κυριαρχίας, αλλά αυτή η ίδια είναι απόλυτα συγκριμένη, διεισδυτική και "ευκίνητη".

Μπροστά στην τέτοια συνθετότητα της πραγματικότητας, οι υποπολιτικοί προλετάριοι θα αναγκαστούν(!) να "συμπληρώσουν" τα κενά του εμπειρισμού τους με διάφορες ιδεολογίες -με διάφορες δηλαδή θεραπευτικές πλαστογραφίες. Φυσικά δεν μπορούμε να αγνοήσουμε πως ο ταξικός ανταγωνισμός περιλαμβάνει "συνήθως" λιγότερο ή περισσότερο ιδεολογικά στοιχεία...Αλλά μιλώντας με ειλικρίνεια, οι πιο λαμπρές στιγμές σε ολόκληρη την ιστορία ήταν, είναι, και θα είναι εκείνες στις οποίες οι ίδιοι οι προλετάριοι ξεπερνούν όλες τις μορφές πλαστογράφησης του κόσμου (όλες τις ιδεολογίες "τους") γίνονται η τάξη της συνειδήσης.

Ετσι, αν η δεκαετία του '70 ήταν η δεκαετία της άκρας αριστεράς, η δεκαετία του '80 είναι της αναρχίας, με ή χωρίς ψυχεδέλεια. Αλλά θα έπρεπε, και πρέπει, να είναι κανείς πολύ προσεκτικός, αφού στην ουσία δεν συνέβει κάποια "κάθετη ιδεολογική τουή": καθώς η "επίσημη" άκρα αριστερά έχει υποχωρήσει "προς τα δεξιά", είναι εύκολο να ανακαλύψουμε στην αναρχία υποπολιτικές παραλλαγές του αριστερισμού. Γιατί ενώ η αναρχική σκέψη, προτάσσοντας την άρνηση/αντιπαλότητα στο κράτος και σε κάθε θεσμό ταξικής κυριαρχίας, θα μπορούσε να αποτελέσει την αφετηρία της ανάλυσης του εξελισσόμενου ανταγωνισμού, η ανιστόρητη, διανοητικά μίσηρη, σαλταδόρικη και καουμπόικη φетиχοποίηση της επένδυσε πλαστογραφώντας τις καινούργιες ταξικές υποκειμενικότητες: προσέφερε μία φύλαξη μονοτονία, μια συνθηματολογική αναισθησία, και τελικά μία υπερπολιτική, θρησκευτική μονολιθικότητα, γύρω από, και για, την έπαρση της βίας.

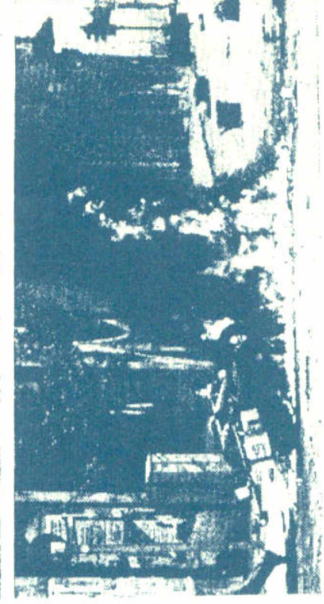
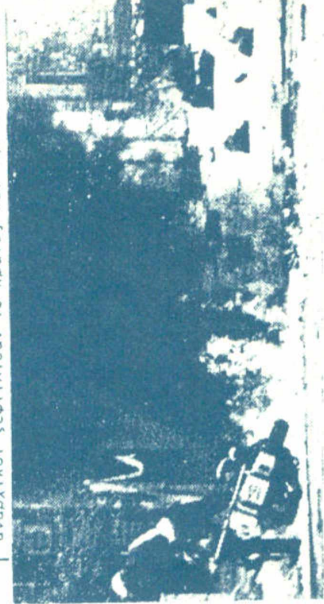
Οστόσο θα ήταν εύκολο, ανεπαρκές και άχρηστο να κατηγορήσουμε πρόσωπα ή ομάδες προσώπων για τις (συχνά τεράστιες) ευθύνες τους στην διασπορά της βλακειάς. Γιατί η αλήθεια είναι πως η ταξικότητα εντός της καπιταλιστικής "αναπαραγωγής" είναναι εμπειρικά ελλιπής (και άρα, σαν θέση, "ανοιχτή" προς οποιαδήποτε ιδεολογία) στον βαθμό που δεν αρθρώνεται με την ταξικότητα της καπιταλιστικής παραγωγής. Για τον ίδιο λόγο που ο αριστερισμός απετέλεσε/εξέφρασε την μερικότητα του αναγνωριστικού εργάτη-μάζα στην δεκαετία του '70, για τον ίδιο ακριβώς λόγο ο αναρχισμός απετέλεσε/εξέφρασε την πολιτική και ιδεολογική μερικότητα του σε έκρηξη υποπολιτικού προλετάριου, λίγα χρόνια αργότερα. Και στις δύο περιπτώσεις, η

9-13 Μάρ 85, παρανοές εκλογών: "διαλυθείτε γιατί θα ισοπεδωθείτε"...και ύστερα η έκρηξη. Οι υποπολιτιάνοι καταλαμβάνουν το χημείο, με όλον τον πλόντο σε διαλυτικά και οξέα...η αστυνομία

αδυνατεί να εκκενώσει το κτίριο, αλλά και το κενό της Αθήνας...αυθόρμητες ξαφνικές διαδηλώσεις δύο και τριών χιλιάδων ανθρώπων...η "λύση" στα χέρια των πολιτικών... "μέσα στο χημείο μία χούφτα αναρχικοί ξεφτίλισαν το κράτος και την καταστολή".

αποσπασματικότητα των εμπειριών της ταξικής κυριαρχίας έγινε ενδοταξικός σχετισμός· και η ανύπαρκτη θεωρία άφησε ελεύθερο το πεδίο στις ιδεολογίες. Και στις δύο περιπτώσεις πολλές τίμια κακές προθέσεις έγιναν πόλεμος –αλλά και στις δύο περιπτώσεις πολλοί απατεώνες και δημαγωγοί κατάφεραν να γίνουν αποδεκτοί...κάποιοι έγιναν και ήρωες...

Αλλά για το ζήτημα που μας ενδιαφέρει, ο φετιχισμός (άσχετα με το "αντικείμενό του") είναι η ειδική μορφή πειθαρχίας που έχει ανάγκη η σταθεροποίηση των "θέσεων κατανάλωσης" της καπιταλιστικής ανα/παραγωγής –αντίστοιχη (σχηματικά) με την σταθεροποίηση των "θέσεων εργασίας". Ανάλογα, ο οππορουνισμός είναι η ειδική μορφή πειθαρχίας που έχει ανάγκη η "ελαστικότητα" της κατανάλωσης –αντίστοιχη με την "κινητικότητα εργασίας". Με αυτήν την έννοια, η διαλεκτική φетиχοποίηση/οππορουνισμός είναι ένας από τους πολιτικούς χειρισμούς του κεφάλαιου, απέναντι στην ανταρσία και τον ανταγωνισμό του μητροπολιτικού προλεταριάτου. Είναι μιά από τις μεθόδους που κάνουν την κατανάλωση "παραγωγική".

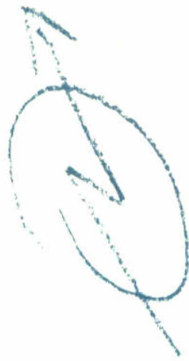
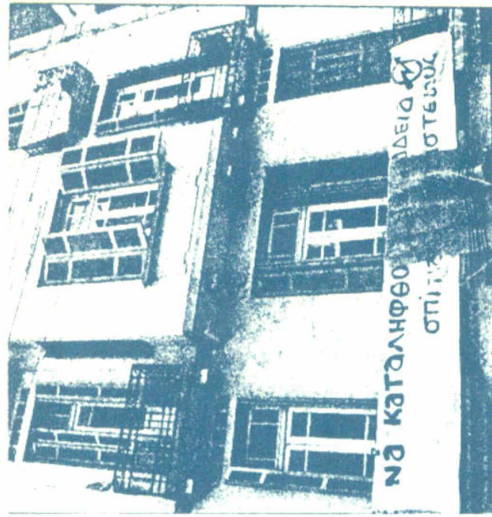
Από την ίδια της την καταγωγή, αλλά προπαντός από την ίδια της την δράση, η φιγούρα που αναδύθηκε ανταγωνιστικά την δεκαετία του '80 βρέθηκε κάμποσες φορές κοντά στην συνείδηση αυτής της αλήθειας όταν, κυρίως, μπορούσε να αντιληφθεί πως ακόμα και η καταστροφικότητα της ήταν "καταναλώσιμη" – δηλαδή παραγωγική (ειδίσεων, πρωτοσέλιδων, αναλύσεων, σχολιασμών, νοημάτων). Άλλες τόσες φορές προτίμησε το ψεύμα της αυτοκατανάλωσης. Η στιγμή που (υποστηρίζουμε πως) έγινε εν μέρει το ξεπέρασμα αυτής της αντιφατικής συνθήκης, ήταν τελικά στο τέλος της δεκαετίας: στην κατάληψη του πολυτεχνείου, το '90.

Αν αυτό το ξεπέρασμα δεν ήταν προβλέψιμο, δεν ήταν από άλλη μεριά και εντελώς τυχαίο. Η δολοφονία του Μιχάλη Καλιτζά τον νοέμβριο του '85, μιά δολοφονία που δεν ήταν καθόλου συμπτυματική αλλά μέρος ενός (κλασσικού) κρατικού σχεδίου, χρέωσε τον ανταγωνισμό στο κράτος με μιά διαρκή "επέτειο" πένθους και εκδίκησης. Με μιά γραμμή δράσης που, ξεκινώντας από το πόδι βαθύ και τίμιο μίσος απέναντι στην αστυνομία και την δικαιοσύνη, μπορούσε –και έτσι έγινε σε μεγάλο βαθμό– να αναδιπλωθεί σε έναν ακόμα φετιχισμό, νεκρόφιλο. Ήδη, από την άνοιξη του '86, μετά την αντιπροηγμένη διαδήλωση, η γραμμή της εκδίκησης "άγγιζε" τα όρια της: μπορούσε να γίνει πιά εύκολα παράμετρος των κρατικών χειρισμών παρά διέξοδος για την μητροπολιτική ανταρσία. Ομως, παράλληλα σ' αυτήν την γραμμή (που, ως το σημείο που εδώ, πολιτικά εκφράστηκε με τον κωδικό: "ενάντια στην καταστολή"), μιά άλλη γραμμή δράσης, ταξική και ανταγωνιστική, είχε αρχίσει να δουλεύεται από το '86 και μετά: μέσα από την πρακτική των καταλήψεων στέγης.

17/11/85: ο μπάτσος γονατίζει, σημαδεύει ψύχραιμα και πυροβολεί το μπουλούκι που απομακρύνεται. Ο Μιχάλης Καλιτζάς δεν θα γίνει 16 χρόνων ούτε 17, γιατί έτσι γουστάρει το κράτος. Την νύχτα κατάληψη του Χημείου. Το πρωί κατάληψη του Πολύτεχνου. Πωρίς το μεσημέρι εκκένωση του Χημείου από την αστυνομία. Από το απόγευμα "αυτή η νύχτα είναι του Μιχάλη". Το άλλο απόγευμα τέλος παρτίδας. Τέλος:

Ενα σύμβολο. Τιμωρα περισσότερο.
Από τις κατάληψεις σπιτιών, πέρασε
-μέσω της κατάληψης του πολυτεχνείου
-ου το '90- στις κατάληψεις σχολείων.
Ενα σύμβολο. Οχι ιδεολογίας,
αλλά πρακτικής. Ίσως και μιάς εποχής.

Εδώ, αν και το μέτωπο παραμένει το ίδιο (αυτό της καπιταλιστικής "αναπαραγωγής"), η πρακτική της απαλλοτρίωσης χώρων και χρόνων κατοίκησης, η πρακτική της συλλογικής παραβίασης συγκεκριμένων στιγμών του καπιταλιστικού κόσμου (είτε πρόκειται για την "αγορά" κατοικίας, είτε πρόκειται για την "οικογενειακή ζωή") δίνει διάκριση και συγκεκριμένο περιεχόμενο στον μητροπολιτικό ταξικό ανταγωνισμό. Όχι μόνο περιεχόμενο αλλά και ευκαιρίες· όχι μόνο ευκαιρίες αλλά και σχέσεις· όχι μόνο σχέσεις αλλά και ένα συλλογικό (αν και μερικό) ξεπέρασμα ορισμένων ιδεολογικών αφαιρέσεων: ανάμεσα τους οι πιο σημαντικές είναι εκείνες που έχουν προκληθεί από την "αντικαταστολή", και που εννοούν ούτε λίγο ούτε πολύ **την κοινωνία σαν είδωλο του κράτους**... Παράγματι, η μεγαλύτερη πολιτική κατάκτηση μέσα από την πρακτική των καταλήψεων στέγης ήταν η "ανακάλυψη" της κοινωνικής αλληλεγγύης σαν πρώτης ύλης του μητροπολιτικού ανταγωνισμού και σαν μοχλού ανατροπής των αφηρημένων, ιδεολογικών, σχηματικών θεωρήσεων της ίδιας της ανταγωνιστικής δράσης.

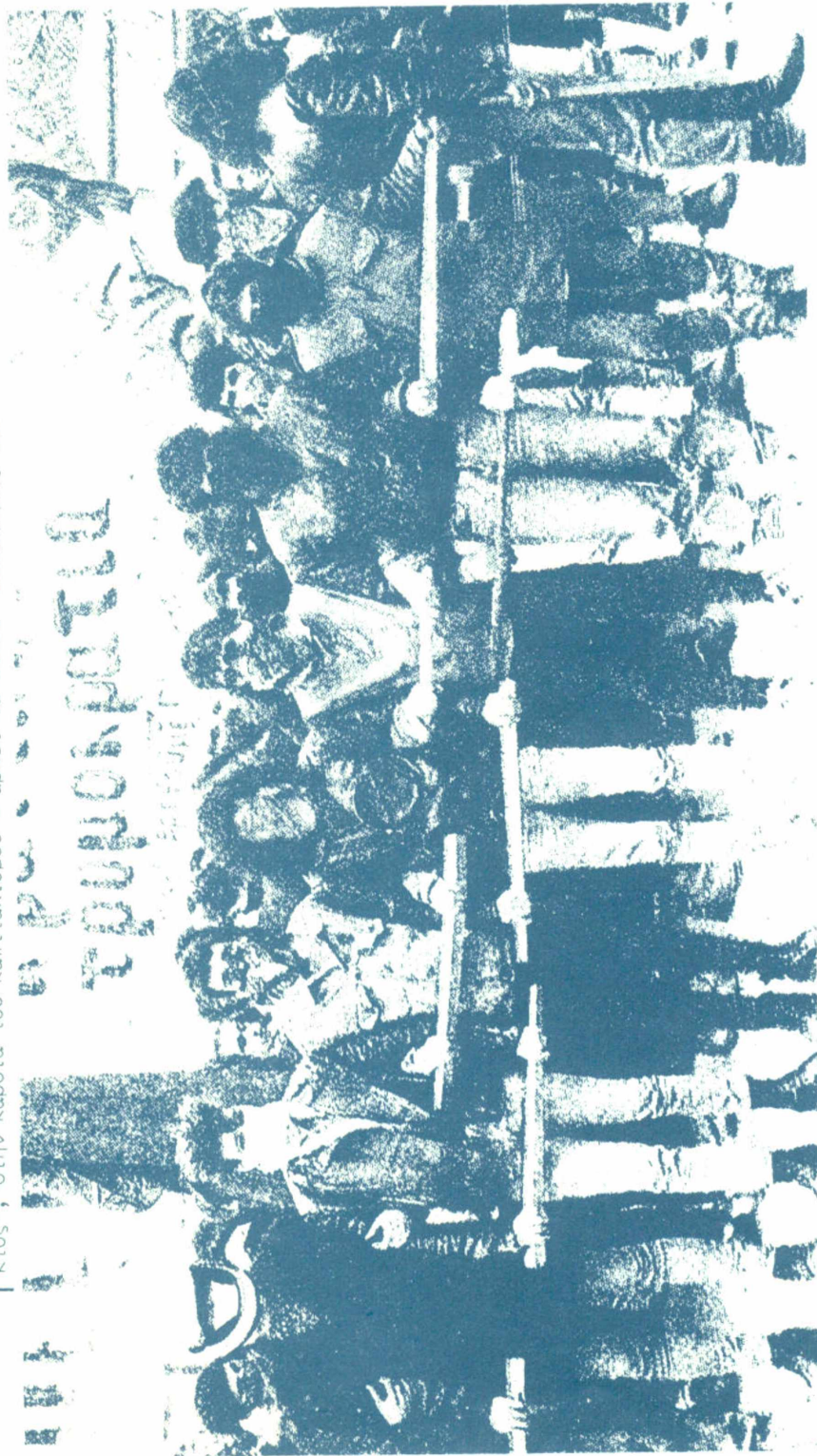
Η σύνθεση ανάμεσα σε αυτές τις δύο γραμμές, η σύνθεση δηλαδή ανάμεσα στην γραμμή της εκδίκησης και την γραμμή της απαλλοτρίωσης, είναι, στο τέλος της ταραγμένης δεκαετίας του '80, στο κατελημμένο πολυτεχνείο, ένα πρώτου μεγέθους πολιτικό γεγονός. Γιατί για πρώτη φορά η μητροπολιτική φινιούρα συνθέτει τις ευκαιρίες της εν δόσει, και δρόμ ξεπερνώντας, έστω δειλά και αντιφατικά, την μερικότητα των ευπειριών της. Για πρώτη φορά, μέσα από αυτήν την σύνθεση συντελείται **μιά συλλογική πράξη προλεταριακής αυτοαξιοποίησης, δημόσια και συγκεκριμένα εχθρική τόσο απέναντι στο κράτος, όσο και απέναντι στους καπιταλιστικούς χωροχρόνους**: το μητροπολιτικό προλεταριάτο, αν και με πολλές αντιφάσεις, ανοίγει μερικά από τα πιο σημαντικά μέτωπα της δεκαετίας του '90...

Δεν σκοπεύουμε βέβαια σε κάποια δοξολογία. Θα απομονώσουμε μερικές πρόξεις - και τις νίκες που τους αντιστοιχούν, τέτοιες που κατά την γνώμη μας είναι (ή θα μπορούσαν να γίνουν) γόνιμα στοιχεία των αγώνων του παρόντος και του μέλλοντος.

Η ίδια η πραγματικότητα μιας άγριας κατάληψης διαρκείας (ακόμα και αν τυπικά ήταν κατάληψη "διαμαρτυρίας") έκανε **πράξη τον κομμουνισμό**. Όσο κι αν μοιάζει υπερβολικό, θα αποδειχθεί ξανά και ξανά, στους αγώνες του '90, του '91 και του '92, κυρίως στους εργατικούς: είναι τέτοια η έκταση και τέτοιος ο βαθμός καπιταλιστικοποίησης της "αναπαραγωγής" ώστε ο **κομμουνισμός είναι η ικανή και αναγκαία συνθήκη του άγριου ταξικού ανταγωνισμού**, σε εκείνες τις μορφές που είναι **διαρκής**. Ή, για να το πούμε αλλιώς: η συλλογική αυτοοργάνωση του προλεταριάτου στην μεγαλύτερη δυνατή έκταση και στο μεγαλύτερο δυνατό βάθος, είναι προϋπόθεση ή όρος της έντασης του ανταγωνισμού του, ακόμα και αν αυτός αφορά πολύ συγκεκριμένες (και επιμέρους) διεκδικήσεις. Επιτέλους: ο κομμουνισμός δεν είναι ούτε ιδεολογία, ούτε το αφηρημένο "επέκεινα" που μπορεί να μας υποσχεθεί η οποιαδήποτε κάστα ιερών της επανάστασης. Κομμουνισμός είναι η συλλογική, αντιεπαραρχική και προπαντός μάχιμη απελευθέρωση εδαφών και στιγμών από την καπιταλιστική κυριαρχία.

Ναι. Η κατάληψη του πολυτεχνείου το '90 ήταν μιά κομμούνα. Απο το φαγητό μέχρι την περιφρούρηση από την καθαριότητα ή τον ύπνο μέχρι το γλέντι από το "εκφράζεσθαι" μέχρι το "πράττειν": να το υλικό, συναισθηματικό, και ταυτόχρονα αντιπρωϊκό και α-τελές ρεπερτόριο των κομμουνιστικών εμπειριών, της πράξης και όχι του φαντάσματος του κομμουνισμού.

Και πάλι: είναι ο βαθμός κοινωνικοποίησης του καπιταλισμού τέτοιος που ο ανταγωνισμός απέναντι του "γεννάει" χώρους/χρόνους κομμουνισμού. Ο κομμουνισμός είναι "εφί-κτος", στην καρδιά του καπιταλισμού - αρκεί να είναι "επιθυμητός"...

(...αν όμως είναι ανεπιθύμητος, τότε ο "ανθός της ελληνικής νεολαίας", όπως και κάθε "ανθός", μπορεί να καταλήξει στο βάσο του μικροαστισμού...)

"Ο ανθός της ελληνικής νεολαίας":
πολύ αυτόρεσκο για να είναι κυρία-
ρχικό, πολύ περισσότερο που υπά-
χουν "ανθοί" που ανθίζουν για μιά
μονάχα νύχτα...

Η κατάληψη του πολυτεχνείου δεν ήταν μόνη της. Παρέσυρε ή ενέπνευσε (πιθανόν κιόλας να ...εκβίασε) δεκάδες ακόμα άγριες καταλήψεις τόσο σε πανεπιστήμια όσο και σε σχολεία. Αυτό, θα μπορούσε να δικαιολογήσει τον χαρακτηρισμό "νεολαϊστική" για εκείνη την ανταρσία.

Πράγματι, ο όρος "νεολαία" έχει γίνει αποδεκτός, ακόμα και από τους ίδιους τους μητροπολιτάνους, σαν δηλωτικός μιάς κάποιας "κοινωνικής ταυτότητας". Μιάς ταυτότητας που (και οι "ειδικοί" το ξέρουν πολύ καλά) δηλώνει ουσιαστικά μιά κοινωνική θέση προ-παραγωγική, άρα μεταβατική. Με ή χωρίς το επίθετο "άγρια" ο όρος "νεολαία" είναι μέρος του ιδεολογικού οπλοστασίου της (καπιταλιστικής) κυριαρχίας, μιάς και συνεισφέρει στην εμπέδωση ενός κοινωνικού απαρχαϊντ, σύμφωνα με το οποίο υπάρχουν "προβλήματα" ή αντιδράσεις "νεολαϊστικές", όπως επίσης "γοναικείες" ή της "τρίτης ηλικίας", περιθωριακές σε σχέση με τις εντάσεις του "ώριμου, παραγωγικού αρσενικού". Ωστόσο είναι (ήταν) αυτές οι ίδιες οι καταλήψεις που ακολούθησαν εκείνη του πολυτεχνείου που αποδεικνύουν -σε όσους και όσες είναι σε θέση να καταλάβουν- πως ο χαρακτηρισμός "νεολαία" ξεβρακώθηκε: γιατί οι καταλήψεις στα σχολεία έγιναν πραγματικά από μαθητές -αλλά έγιναν επίσης ενάντια σε μαθητές.

Κιαν είναι αλήθεια πως η εμπειρία αυτών των άγριων μαθητικών καταλήψεων αφομοιώθηκε και εκδηλώθηκε ένα χρόνο αργότερα, στις μαθητικές καταλήψεις του '91 (σε μιά έκρηξη που πράγματι ήταν αρκετά νεολαϊστική) όμως είναι εξίσου αλήθεια πως η συνολική εμπειρία του φλεβάρη του '90 αφομοιώθηκε από πολλές ακόμα κοινωνικές κατηγορίες, έστω κιάν δεν υπάρχει καμμία ρητή αναφορά εκ μέρους τους σε αυτά τα γεγονότα. Αφομοιώθηκε σαν νομιμοποίηση της κοινωνικής βίας ενάντια στα αφεντικά, έστω σαν άμυνα.

Αν πρέπει λοιπόν να μετρηθεί η ταξικότητα εκείνης της εξέγερσης, αυτό μπορεί να γίνει με μέτρο την στάση που κράτησαν εναντίον της οι θεσμοί του καπιταλιστικού κράτους στο σύνολο τους: από τους γονείς και τα μπε, μέχρι την εφέε και την γσσε, μέχρι τα κόμματα και τους διανοούμενους. Πολύ περισσότερο που, σε αντίθεση με ότι συνηθιζόταν απέναντι στο μητροπολιτικό προλεταριάτο, η ίδια η επιλογή της κατάληψης του πολυτεχνείου (και ότι την ακολούθησε) σε σχέση πάντα με τις αφορμές της ανάγκασε αυτούς τους θεσμούς να βγούν από την κοινήνα της αστυνομικής διαχείρισης για να αναλάβουν την καταστολή οι ίδιοι. Πιο χαρακτηριστική από όλα ήταν η δράση της εφέε και της γσσε.

Και στις δύο περιπτώσεις η "συνάντηση" των θεσμών με το μητροπολιτικό προλεταριάτο ήταν αποκαλυπτική μέσα στην θεατρικότητά της. Από την μιά μεριά "εκπορώπιοι" του κοινωνικού ανταγωνισμού, στην πιο ξεφτίλισμένη, χαυερπή και δυστυχισμένη στιγμή της καριέρας τους. Από την άλλη αποφασισμένοι προλετάριοι, με κουκούλες και παλούκια, έτοιμοι να θυψουν στην συνδικαλιστική γραφειοκρατία και τους οπαδούς της πως δεν διαπραγματεύονται την εξουσία τους πάνω στην ζωή τους. Από την μιά μεριά νουθεσίες, εκκλήσεις για διάλογο, απειλές -από την άλλη η "κουφή" πραγματικότητα της συλλογικής αυτοαξιοποίησης. Από την μιά μεριά οι θρασύδειλοι νταξδες, και οι οπαδοί τους, αξιολύπητα MEDIA VICTIMS -από την άλλη η ειρωνική και ταυτόχρονα ετοιμοπόλεμη φιγούρα των εξεγερμένων...

Αλήθεια, ποιοί δεν καταλαβαίνουν και ποιοί κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν πως εκεί, στην πόρτα της σκουριάς, "παίχτηκαν" χωρίς καμιά δόση παιχνιδιού εικόνες από το μέλλον του ταξικού ανταγωνισμού; Αλήθεια, ποιοί δεν καταλαβαίνουν και ποιοί κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν πως εκεί, τον φλεβάρη του '90 εγκαινιάστηκε μια "άλλη εποχή"; Ένα μέλλον και μια εποχή όχι σίγουρα -αλλά επιθυμητά...

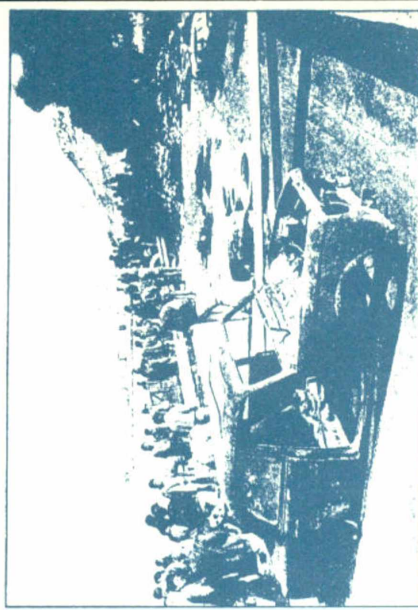
Είναι νομίζουμε καθαρό και ταυτόχρονα καθόλου συμπωματικό: την στιγμή που το σύνολο της εργατικής τάξης αρχίζει να "νοιάθει" την αντιμετώπιση των αφεντικών (μιλάμε πάντα για τις αρχές του '90), την στιγμή που ακόμα και αυτός ο "παραδοσιακός" βιομηχανικός εργάτης αναγκάζεται να βγει, έστω για λίγο, από την νιρβάνα του κρατισμού (του κρατισμού του) βρισκόμενος σε άμυνα, αυτή την στιγμή ακριβώς οι μητροπολιτάνοι υποδεικνύουν με σαφή και κατηγορηματικό τρόπο, από την καρδιά της αθήνας, το περιεχόμενο και την μορφή μιας άμυνας επιθετικής: της προλεταριακής αυτονομίας.

Τίποτα τυχαίο: το μητροπολιτικό προλεταριάτο είναι σε θέση να κάνει αυτήν την υπόδειξη γιατί βιώνοντας στο σύνολό του το πλέγμα της ταξικής κυριαρχίας βρίσκεται στο κέντρο του ανταγωνισμού.

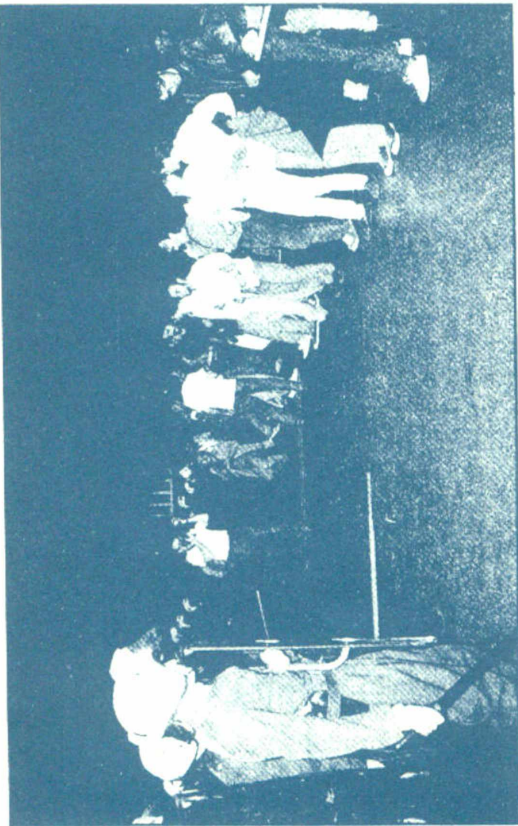
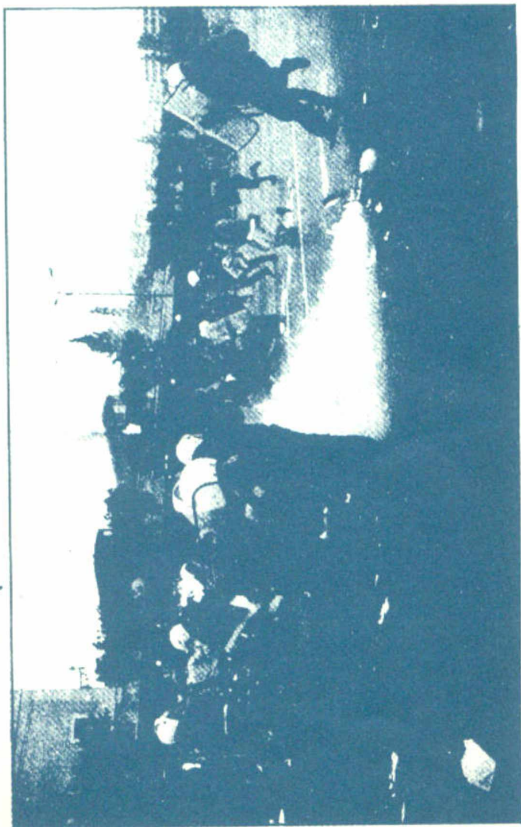
Τίποτα τυχαίο: ακόμα και ο βιομηχανικός εργάτης, αν και ιδεολογικά χειραγωγημένος, θα "ανακαλύψει" και θα υιοθετήσει (πρακτικά ή σαν φαντασίωση) στην άμυνά του στοιχεία από την συμπεριφορά των μητροπολιτάνων. Ήμωστά στην συνεκδοχότητα της εδαλωδίας της καπιταλιστικής επίθεσης, θα συλλάβει (ή θα αποδεχτεί) τις αφηρημένες σχηματοποιήσεις του εχθρού σαν υπάκου...και σε όλες τις δυναμικές απεργίες και καταλήψεις του '90, του '91, του '92, οι υπάκουοι (σαν σχηματοποίηση του επιθετικού καπιταλιστικού κράτους) θα είναι ο "ιδανικός" αντίπαλος. Εκπληξή; Όχι. Ο εργάτης-μάζα ανακαλύπτει την πρωταρχική, συμβολική, μητροπολιτικό-προλεταριακή άρνηση: είναι η έκταση και η ένταση της καπιταλιστικοποίησης της "αναπαραγωγής" του, αυτή η ίδια που μέχρι πριν από λίγα χρόνια του επέτρεπε σχετικές αυξήσεις στον μισθό και μια ορισμένη εξασφάλιση, αυτή λοιπόν η διαδικασία είναι που στενεύει (ή και εξαφανίζεται) τα περιθώρια για (ρεφορμιστικές) υποχωρήσεις. Είναι η ίδια η ολοκληρωτική εξάρτησή του από τον καπιταλισμό που τον οδηγεί στην αφηρημένη "πατροκτονία", την σύγκρουση με την αστυνομία.

Να λοιπόν που τώρα, από τις αρχές κιόλας της δεκαετίας του '90, η εκρηκτική, σκυφαντημένη, βίαιη, αντιφατική και επίτηδες ανεξήγητη "παραφορά" των μητροπολιτάνων της προηγούμενης δεκαετίας γίνεται κοινοτυπία για πολύ μεγαλύτερα κομμάτια της τάξης -έστω μια κοινότυπη φαντασίωση. Να λοιπόν που οι "γνωστοί-άγνωστοι", και οπωσδήποτε τα πιο ευγενικά στοιχεία του προλεταριακού μίσους, απλώνονται από τα Χανιά και το Ηράκλειο μέχρι το Αίγιο και το Μαντούδι, από τους αγρότες μέχρι τους υπαλλήλους της ΕΑΣ, από τους "νέους" μαθητές μέχρι τους "γέροντες" εργάτες. Ήα που η γραμμή της εκδίκησης, "δουλεμένη" ήδη για χρόνια από τους μητροπολιτάνους απειλεί να γίνει (όχι βέβαια πρώτη ύλη του σχεδίου της εργατικής επίθεσης, αλλά οπωσδήποτε) η κόκκινη γραμμή της ταξικής αλληλεγγύης.

Να λοιπόν που, μπροστά στο καθόλου ενδεχόμενο "ενός, δύο, τριών, πολλών πολυτεχνείων του '90", και μάλιστα καλύτερων από εκείνο, τα αφεντικά και το κράτος πρέπει να πάρουν τα μέτρα τους.

Διαδήλωση εργατών του "Αιγαίου" (επάνω), αποκλεισμός δρόμου από καπνοπαράγωγους στο Αγρίνιο (κάτω): το "ποσό της κοινωνικής βίας" μεγαλώνει στις αρχές της δεκαετίας του '90. Πατάς, τα "ποτήρια που ξεχειλίζουν", αν και το ένα δίπλα στο άλλο, δεν στίχουν χειμάρρους: η εργατική αντίδραση παραμένει "παγιδευμένη" στον συντεχνιασμό της προηγούμενης δεκαετίας...

Υποδοχή του Ντε Κλέρκ, 11/5/90: Έχουν και οι μη-τροπολιτάνοι τις δικές τους συντεχνίες, αλλά και να μην τις είχαν, υπάρχουν οι "κατάλληλοι άνθρωποι" για να τις εφευρίσκουν...

Ασφαλώς η δύναμη των αφεντικών και του κράτους, δεν βρίσκεται πιά στην δυνατότητά τους να προβλέπουν, όσο στην δυνατότητά τους να ελέγχουν, κάποτε προληπτικά, αξιοποιώντας τα δεδομένα που έχουν στην διάθεσή τους.

Και τα δεδομένα, από τα μέσα της δεκαετίας του '80 και όλο καθαρότερα με τον καιρό, δεν άφηναν περιθώρια παρερμηνειών: οι "προδοκίες" που το ίδιο το κράτος-των-κοιμά-των καλλιεργήσει για την νομιμοποίησή του, οι "υποσχέσεις" που έδωσε για να ελέγξει τον εργατικό ανταγωνισμό, δημιούργησαν έναν πληθωρισμό, φορτώνοντας τα αφεντικά με "υποχρεώσεις".

Η πολιτική μορφή κράτος-των-κοιμάτων σταθεροποίησε την καπιταλιστική κυριαρχία για ένα ορισμένο χρόνο· αλλά στην συνέχεια έγινε μιά δαπανηρή πολυτέλεια. Θα έπρεπε να εξελιχτεί προς έναν "τύπο" λιγότερο συγκαταβατικό, διαλλακτικό - μεταπορίζοντας ένα όλο και μεγαλύτερο μέρος αποφάσεων από τα "πολιτικά όργανα διαλόγου" σε τεχνοκρατικο-κρατικά όργανα διοίκησης.

Η εξέλιξη αυτή, που ονομάστηκε "κρίση του πολιτικού" εκφράστηκε θεαματικά μέσα από τις αλλεπάλληλες "εκλογές" του τέλους της δεκαετίας, και τις "αλλαξοκωλίες" των κοιμάτων... Υλοποιήθηκε και υλοποιείται με λιγότερο θεαματικούς αλλά όχι αόρατους τρόπους: την "άτυπη" οικονομική περιστροφή των κοιμάτων γύρω από τεχνικές, διοικητικές, επιστημονικές και δημοσιογραφικές "επιτροπές".

Η ανάλυση αυτών των αλλαγών είναι μακρά και θα την αποσύγουμε εδώ. Εκείνο που θα μας απασχολήσει είναι πως ξανά (και ξανά, και ξανά...) η πιο σημαντική τεχνική της εξουσίας είναι και η λιγότερο απτή: η ιδεολογία.

Πράγματι η μαζική παραγωγή ιδεολογιών, δηλαδή η μαζική παραγωγή ψευδών συνειδήσεων ήταν ανέκαθεν σημαντική τεχνική της κυριαρχίας. Η "ενοσωμάτωση" αυτής της παραγωγής στους φетиχισμούς της κατανάλωσης ήταν αναμφίβολα το ποιοτικό άλμα της πολύ πρόσφα-

της εποχής. Ωστόσο, η προχωρημένη αδυναμία (ή άρνηση) των κοιμάτων να απορροφήσουν τις κοινωνικές εντάσεις, μεταφέρει την διαμεσολάβηση (σαν ειδική μορφή πλαστοποίησης) έξω από την πολιτική: το κράτος γίνεται κράτος-των-μέσων, κράτος-των-MEDIA, κράτος-της-γενικευμένης-μεσολάβησης, **κράτος-της-οικονομίας-της-ιδεολογίας**.

Πρόκειται για μιὰ σημαντική "ανατροπή": από την ιδεολογία της οικονομίας στην οικονομία της ιδεολογίας. Η ανατροπή αυτή μπορεί να γίνει αντιληπτή από την όλο και μεγαλύτερη σημασία που έχει, στον κοινωνικό έλεγχο, η "τέταρτη εξουσία", σε όλες τις τις μορφές. Μπορεί να γίνει αντιληπτή σαν μετατόπιση βάρους από τους μηχανισμούς της "υπόσχεσης" (που μπορεί να ικανοποιηθεί, μπορεί όχι) στους μηχανισμούς της πλαστογράφησης και της εξαπάτησης (που δεν μπορούν να αποκαλυφθούν παρά σαν μέρος μιὰς καινούργιας εξαπάτησης).

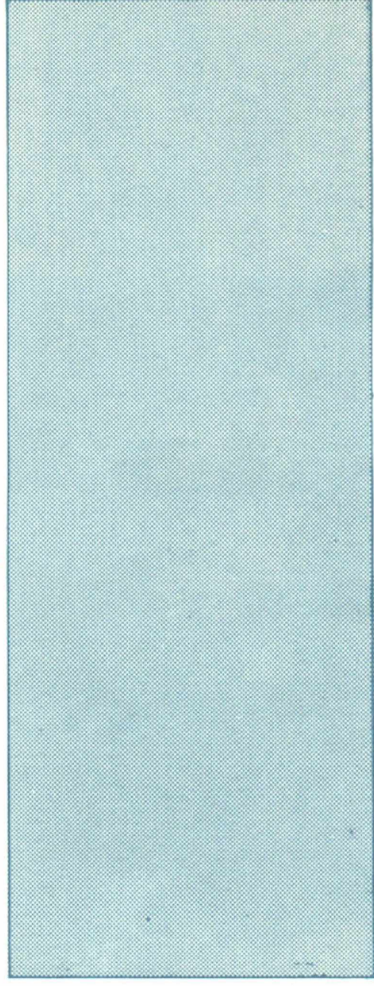
Για να το πούμε αλλιώς, κοιτώντας πίσω από την **μορφή** της κυριαρχίας, το καινούργιο καπιταλιστικό άλμα δεν βρίσκεται τόσο στην παραγωγή (όπου ωστόσο συμβαίνουν αξιοσημείωτες "αλλαγές") ούτε στην αναπαραγωγή (των καταναλωτών) -βρίσκεται στην εξασφάλιση των συνθηκών τόσο της παραγωγής όσο και της κατανάλωσης. Το κέντρο της κυριαρχίας σπάζχεται πέρα από τον έλεγχο της "ανάγκης" ή της "ελευθερίας". Σπάζχεται στον έλεγχο της "αλήθειας": Ταυτόχρονα αυτή η μετατόπιση δεν μπορεί παρά να επενδύει, να κωδικοποιεί, να εγγράφει όλα τα προηγούμενα κέντρα, **όλες τις προηγούμενες εστίες του ταξικού ανταγωνισμού**.

Έλεγχος της "αλήθειας": εννοούμε τον έλεγχο των συνειδήσεων του "τι είναι τι", του "τι γίνεται τι" λαμβανόμενων υπ' όψη όλων των παραγόντων και προπαντός της ιστορίας. Η βιομηχανία των συνειδήσεων και η νιοστής γενιάς τεχνολογία της σκοπεύει να προκαλέσει συντριπτικά κατάγματα (γνωσιολογικά, εννοιολογικά) στην προοπτική της ανασύνθεσης της συνείδησης του προλεταριάτου. Και αυτή η συντριβή ελπίζουν να γίνει μέσα από την καλλιέργεια ιδεών σύνθεσης χρήσιμων για τον καπιταλισμό: ιδεών όπως το "έθνος", η "πίστη" κλπ.

Ναι. Αυτή η βιομηχανία δεν εντοπίζεται ειδικά ούτε μέσα (ή έξω) από τα εργοστάσια, ούτε μέσα (ή γύρω) από τις πλατείες -λειτουργεί εκεί όπως και στις κρεβατοκάμαρες, όπως παντού. Ξαναεπενδύει τις φιγούρες του ταξικού ανταγωνισμού με "αλήθειες" -έτσι ώστε να ακυρωθεί η σύνθεση του ανταγωνισμού τους προς το κράτος και τα αφεντικά.

Απέναντι σε αυτούς τους χειρισμούς, που ως το τονίσουμε: είναι χειρισμοί "παραγωγικοί" και όχι "απαγορευτικοί", το προλεταριάτο διαθέτει ένα σημαντικό όπλο την μνήμη των αντιστάσεων του, σαν την μόνη, αυθεντική καταγωγή του, σαν την ταξική του α/λήθεια. Και σα μνήμη δεν εννοούμε τις αναμνήσεις, τις πόζες-ενός-παρελθόντος...εννοούμε την μνήμη της αδιαλαξίας του σαν ιστορία και μήτρα, και σαν ενεργητική διάσταση της απειθαρχίας του στο παρόν -απέναντι στις "αλήθειες" των αφεντικών. Εννοούμε σαν μνήμη ιδιοποίηση της ταξικής αδιαλαξίας σαν **γεγονότος**.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ: στιγμιότυπο από συλλαλητήριο, κδ-που το '92. Είναι για την "ελληνικότητα της μακεδονίας" ή "της ΓΣΕΕ"; Κάτι και από τα δύο: τα αφεντικά αντιπτιβένται. Η σύνθεση που δεν έγινε για λογαριασμό του προλεταριάτου, μπορεί να γίνει για δικό τους λογαριασμό: γύρω από κάποια εθνική σημαία οι "κοινωνικοί εταίροι" έχουν πολλά να συμβαλίσουν...

.....

Οι συγκεκριμένοι βιομηχανικοί εργάτες και εργάτριες της δεκαετίας του '70 "νίκησαν" καθώς ηττήθηκαν: μικροαστικοποιήθηκαν, θύματα και θύτες ταυτόχρονα, της διάχυσης του καπιταλισμού και του "κοινωνικού" κράτους· ωστόσο, εφόσον ο βιομηχανικός εργάτης-μάζα ανανεώνεται σαν φιγούρα και σαν πρόσωπα σε οποιοδήποτε σημείο του πλανήτη, μεταφέρει μέσα στον χρόνο τον "τύπο" του ταξικού ανταγωνισμού που του αναλογεί.

Οι συγκεκριμένοι μητροπολιτάνοι της δεκαετίας του '80 "νίκησαν" καθώς ηττήθηκαν: μικροαστικοποιήθηκαν, θύματα και θύτες ταυτόχρονα, της διάχυσης της καπιταλιστικής "αλήθειας" NO FUTURE, φορείς και φερόμενοι από το "δεν έχει νόημα". Ωστόσο πρόλαβαν να πετύχουν μιιά ορισμένη σύνθεση ανάμεσα στον δικό τους "τύπο" ανταρσιών και σε εκείνον των "προγόνων" τους. Στον βαθμό που το μητροπολιτικό προλεταριάτο ανανεώνεται σαν φιγούρα και σαν πρόσωπα, μεταφέρει την δυνατότητα τέτοιων ανασυνθέσεων, -όπως επίσης και την δυνατότητα λιγότερο ή περισσότερο πρόσκαιρων και βιαστικών επαναλήψεων μιιάς ανταρσίας που ήταν εκ των πραγμάτων προαμυνή.

Επιπλέον βρισκόμαστε στην αρχή του επόμενου γύρου. Ο πόλεμος θα συνεχιστεί, σε έναν ορίζοντα μεγαλύτερης συνθετότητας....

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: πολλά γεγονότα, μικρά ή μεγάλα δεν μνημονεύθηκαν πιά πάνω -όχι επειδή ήταν ασήμαντα. Αλλά επειδή ακριβώς της έκθεσης ήταν να παρουσιαστεί

μιιά ερμηνευτική-αναλυτική μέθοδος, και όχι ένα χρονικό γεγονότων. Υποστηρίζουμε πως μάλλον το πρώτο και όχι το δεύτερο είναι που λέγεται ΙΣΤΟΡΙΑ...

ΝΑ ΔΕΙΞΟΜΕ ΕΜΠΡΑΚΤΑ ΤΗΝ ΣΥΜΠΡΑΣΤΑΗ ΜΑΣ

Γιώργος Μαυραγέλης - Σπύρος Ρωμάτος - Νίκος Χατζηαντωνίου
εργαζόμενοι της ΕΑΣ
προφυλακισμένοι από τις 8 φεβρουάριου
με την κατηγορία πως έσπασαν παρ-μπρίζ λεοφορείων

ΟΙ 2 ΛΟΓΟΙ
 ΠΟΥ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΟΥΝ
 ΠΩΣ ΕΧΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΤΑΛΛΕΞΑΝΤΡΟ
 ΕΛΛΗΝΙΑΣ ΗΤΑΝ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

ΟΤΙ ΟΤΩΣ ΖΥΦΩ
 ΟΤΙ ΕΞ ΜΤΟ

ΟΤΩΣ ΜΤΩΡΩ ΖΥΦΩ
 ΟΤΙ ΕΞ ΜΤΟ

ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ
 ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

ΟΤΩΣ ΜΤΩΡΩ ΖΥΦΩ
 ΟΤΙ ΕΞ ΜΤΟ

ΟΤΩΣ ΜΤΩΡΩ ΖΥΦΩ
 ΟΤΙ ΕΞ ΜΤΟ

Σε ένα το ανέκδοτο. Εδώ υπάρχει ένας θεός, υπήχτης και τζόβενο, που για να γαμήσει έστειλε αντιπρόσωπο, τον "άγγελο" (εξ' ου και η απειλή του Ιωσήφ: "αν σε ξαναδώ με τον άγγελο θα γίνει της πουτάνας το κύνελλο", φράση που έγινε σουξέ πολύ αργότερα), και δε φτάνει αυτό, αλλά αυτός ο θεός έστειλε και το γυιό του για θελήματα..(με σάκη, όπως θα έρχεται από τον φούρνο δεν πετάγεται να σώσεις και τον κόσμο; -έλα σε μπαμπά, βαριέμαι -τοσάκισου κομπόσυλο που θα μου αντιπλήθεις...). Υπάρχει λοιπόν ένας τέτοιος τύπος, που εδώ και 20 αιώνες είναι από τις πρώτες μούρες στον πλανήτη, με ευρύ δίκτυο αντιπροσώπων και εκατομμύρια πιστούς...δηλαδή αυτή η ιστορία δεν σας φέρνει γέλια-μέχρι διακούν;;

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται, παρά σαν φάρσα.
(Ωστόσο Κάρολε υπάρχουν και οι "αναβιώσεις".)

Οι αναβιώσεις είναι δάνεια από το παρελθόν, αγχωμένα, καθόσον οι δανειζόμενοι υποψιάζονται πως (αλλιώς) δεν έχουν μέλλον. Όσο για τους δανειστές...

Οι αναβιώσεις είναι ιστορικισμός, εκλεκτική "επανάληψη" της ιστορίας, καννιβαλισμός επί της (νεκρής πιά) συλλογικής μνήμης, και όχι μόνο.

Εκλεκτική "επανάληψη της ιστορίας": από την κατάψυξη στον φούρνο, οι "ιδανικοί μεξέδες" του παρελθόντος, δελεαστικά ψοφίμια.
Τι παράξενο Ηράκλειτε, στην κουζίνα της κρίσης τίποτα δεν ρέει,
εκτός από τις αποχετεύσεις...

Η "εθνική ολοκλήρωση" είναι το φάντασμα αλλά και ο εφιάλτης των ντόπιων αστών. Τυχοδιωκτισμοί, πραξικοπήματα, "μειοδοσίες" και "πλειοδοσίες", "πατριωτισμοί" και "προδοσίες": τα καπρίτσια μιάς ηγεμονικής τάξης που δεν κατάφερε να γίνει "εθνική" εξελίσσονται πάντα στου καϊίδη το κεφάλι, στην πλάτη μιας τάξης υποτελούς που ανυποψίαστη δεν θέλησε να είναι διεθνιστική.

Αυτό το έργο είναι γνωστό: κάθε φορά που τα ντόπια αφεντικά καλούνται να πληρώσουν το μερίδιο τους στις καπιταλιστικές "κρίσεις" η τάξη τους (σαν σύνολο) εμφανίζεται να "χάνει" τον προσανατολισμό της. Το κράτος τους πέφτει σε "απώλεια συνείδησης".

Και ύστερα ανακαλύπτει ξανά τον εαυτό του, σαν κράτος "έκτακτης ανάγκης" - μέχρι να διαμορφωθούν οι καινούργιες ενδοαστικές ισορροπίες.

Το τερατάκι του "εθνικό...(προσθέστε ότι θέλετε)" αναβιώνει μεθοδικά.
Και έχει μεσογειακοβαλκανικοανατολικές παραλλαγές - όχι μόνο κεντροευρωπαϊκές.

[Αφού τα έφαγαν, και σκέφτηκαν μάλιστα "α, νόστιμα ήταν",
κάποιος είπε "μα ήταν σκατά."
"Α ναι; ευτυχώς που δεν τα πατήσαμε", είπαν]

Βγαίνει για παράδειγμα ο κύριος Χρήστος Μαχαίρας, διευθυντής σύνταξης του "μεταπολιτικού" περιοδικού FLASH, και λέει πως οι απεργοί της ΕΑΣ που ξεβράκωσαν τους ρουφιάνους είναι "τάγματα εφόδου", δηλαδή ες-ες.

Στις επόμενες σελίδες του ίδιου τεύχους οι φασίστες διαφημίζονται κατάλληλα - με εξώφθαλμο σκοπό την "εξοικείωση" του κόσμου με τα καθάρματα.

Ευτυχώς που δεν τα πατήσατε ρε τσάτσοι...

Βγαίνει και ο γνωστός κύριος Ντανιέλ Κον Μπετίτ, και λέει πως ο νεοφασισμός είναι ένα αυθόρμητο προλεταριακό κίνημα, σε αντίθεση με το 68, που ήταν αστικό - γιατί, λέει, οι προλετάριοι χωρίς γονείς και χωρίς δασκάλους μόνο φασίστες μπορούν να γίνουν.

Γιαυτό και ο ίδιος, σαν αστός σπλαχνικός, αγωνίζεται για τα δικαιώματα των μεταναστών (που αν και εργάτες δεν είναι φασίστες, σύμφωνα με το δόγμα του).

Πάλι καλά. Γιατί πρόπερσι προέτρεπε και αυτός τους σταυροφόρους της δύσης να ξεκοιλιάζουν όσους ιρακινούς μπορούσαν - για το καλό της ανθρωπότητας.

Επιπλέοντας σα φελλός στα σκατά.
Ευτυχώς που δεν τα πάτησες, αντιδήμαρχε της Φραγκφούρτης...

"Ο άντρας έφτιαξε την γυναίκα από ένα πλευρό του θεού του
-του "ιδανικού" του".
Αν ο Φρειδερίκος είχε υπόψιν του τους σεξιστές, είχε δίκιο.

Ανάμεσα στους κατά καιρούς θεούς, ο πολύ-άντρας-θεός,
ο πολύ-λευκός-άντρας-θεός, ο θεός-μαλάκας, ξαναγίνεται "ιδανικός": το ιδανικό
των συναισθηματικά ακρωτηριασμένων αρσενικών.

Όχι Βίλχελμ. Δεν τους φταίει οτι δεν γαμούν καλά.
Τους φταίει πως δεν μπορούν να αναγνωρίσουν τίποτα άλλο εκτός από τα είδωλα τους.
Το "άλλο"; Το "ξένο"; Περιττή πολυτέλεια, αν έχεις την δύναμη να επι-
βάλεις το "ίδιο".
Πόσο μάλλον όταν το "ίδιο" είναι υπάκουο.

ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ δεν θα κάνετε τον κόσμο λαβύρινθο με καθρέφτες.
Ακόμα κι αν δεν μπορέσουμε να σας περικυκλώσουμε,
ακόμα κι αν τα βομβαρδιστικά σας γεμίσουν τον αέρα που αναπνέουμε,
θα σας επιτεθούμε από κάτω.

Από το χύμα.

Από αμέτρητα ανοίγματα ορυχείων.

Και από τα εκατομύρια μνήματα που γεμίσατε στο πέρασμα σας.

Θα κάνουμε ατέλειωτα χιλιόμετρα στοές,
θα παλαίψουμε με νύχια και με δόντια,
χωμάτινοι εμείς, σκάβοντας τον λάκο σας.
Κι όταν οι οδονηρές εμμονές και οι εφιαλτικές επαναλήψεις
της προϊστορίας θαφτούν οριστικά μαζί σας, τότε θα ουρλιάξουμε:
πραγματική ιστορία των ελεύθερων ανθρώπων, καλώς άρχισες.

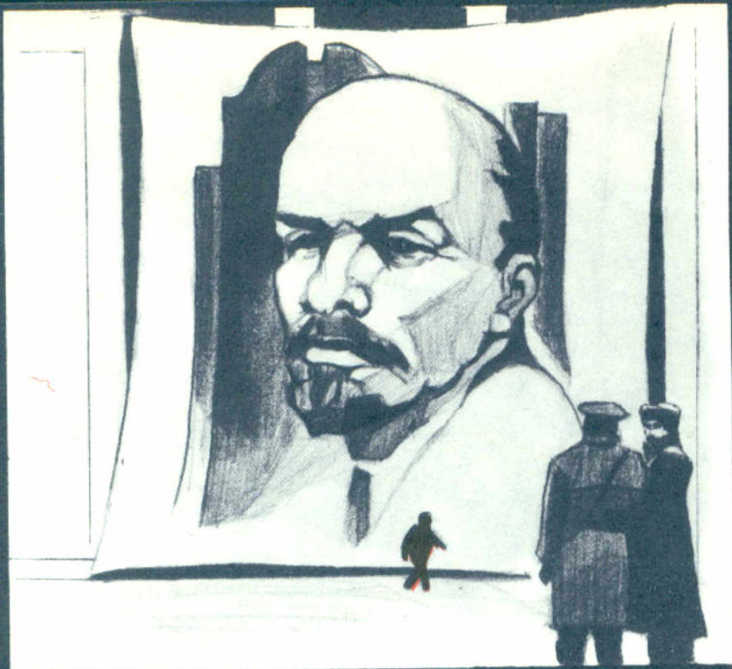
Και θα πεθάνουμε ύστερα, για πρώτη και τελευταία φορά.
Άγνωστοι, ανώνυμοι, ασήμαντοι, αδύναμοι,
όπως γεννηθήκαμε.

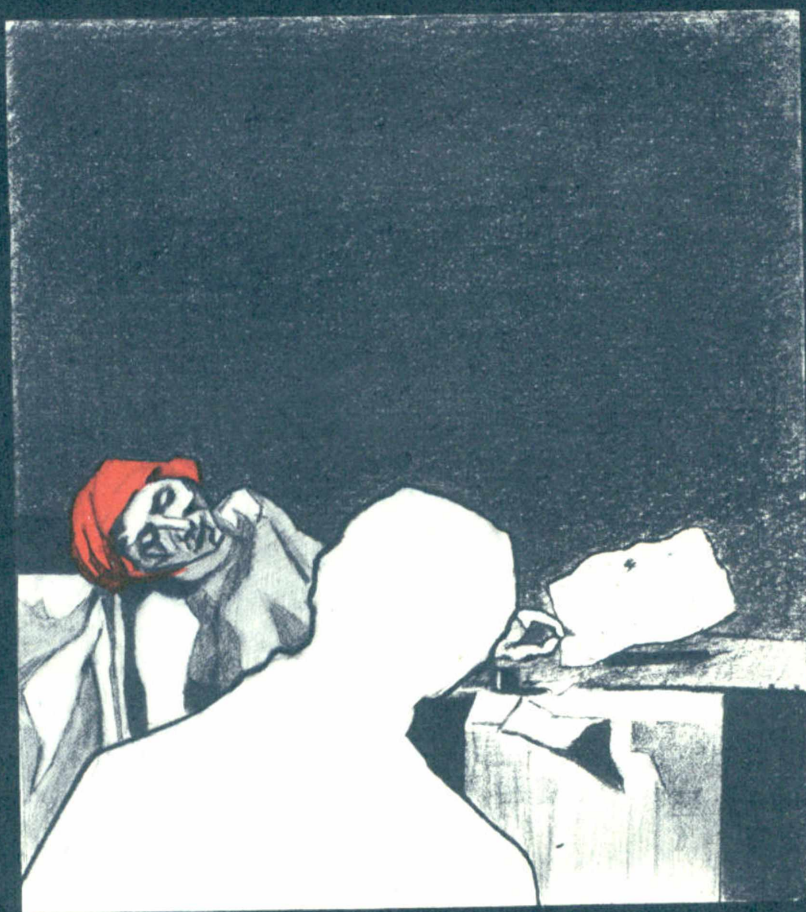
ΤΙΣ ΏΡΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΗΜΕΡΙΟΥ ΑΚΟΝΙΖΑΝ ΤΙΣ ΛΑΜΕΣ ΤΟΥΣ
-ΛΑΜΠΡΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ-

ΤΡΟΠΑΙΑ ΤΩΝ ΦΟΒΕΡΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ
ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΘΥΜΟΝΤΑΝ ΠΙΑ ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ

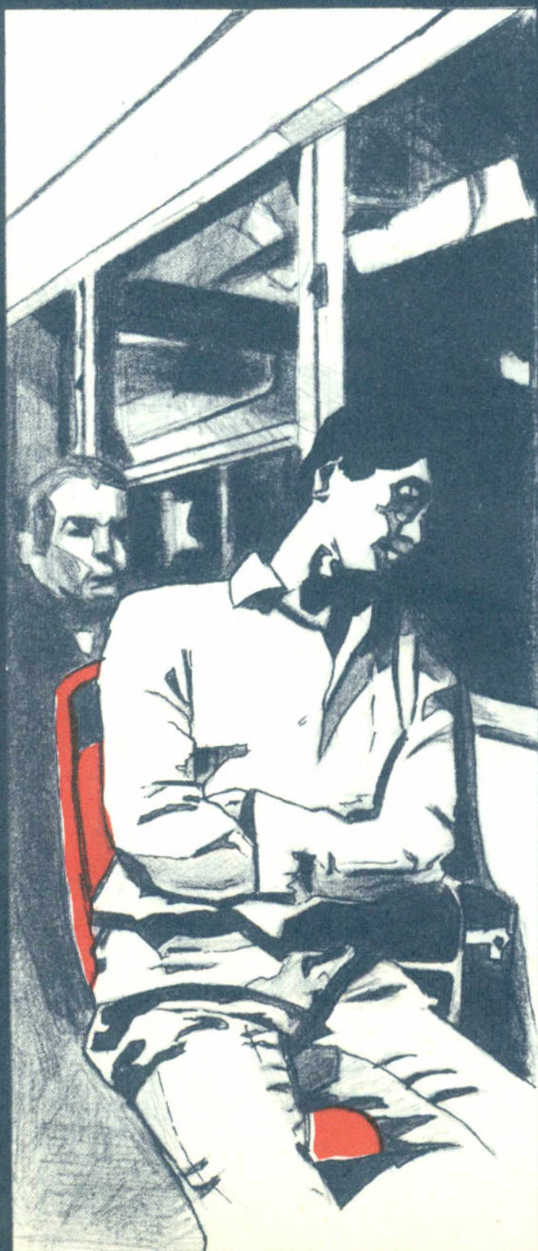
ΤΟ ΒΟΥΗΤΟ ΤΗΣ ΜΥΓΑΣ ΣΑΠΙΖΕ
 ΣΤΗΝ ΚΑΦΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ-
 ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΚΑΦΕΤΙΕΣ ΣΤΟΛΕΣ
 ΚΑΙ ΨΕΥΤΙΚΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ ΑΠΟ ΖΕΛΑΤΙΝΑ
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ;

ΜΙΚΡΟΙ ΑΤΕΛΕΙΟΤΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥΦΗ
 ΜΙΑΣ ΜΕΤΑΛΛΙΚΗΣ ΚΟΡΝΙΖΑΣ

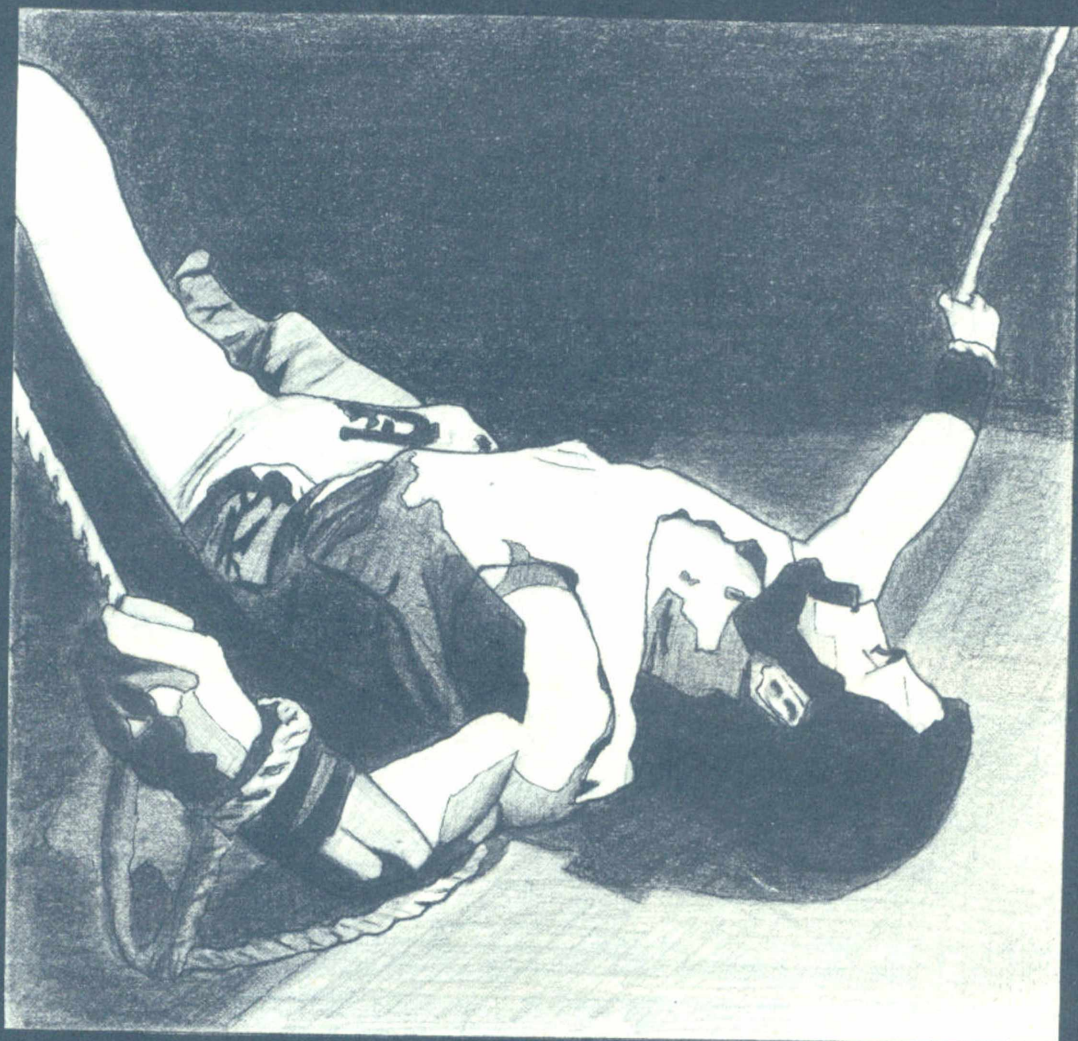

ΚΙ ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΑΝΟΙΓΑΝ ΝΕΑ ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ
ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ

ΘΑ ΉΛΕΓΕΣ ΟΤΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΒΡΑΖΕ
ΣΕ ΑΡΓΕΣ ΜΑΚΡΟΣΥΡΤΕΣ
ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΚΑΡΑΒΙΩΝ

"ΝΕΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΙ ΕΙΣΤΕ, ΚΑΙ ΄ΧΕΤΕ ΝΕΑ ΕΞΟΥΣΙΑ. ΝΟΜΙΖΕΤΕ
ΠΩΣ ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΕ ΣΕ ΠΑΛΑΤΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΑ ΦΤΑΝΕΙ Η ΟΡΓΗ
Ή Ο ΠΟΝΟΣ... ΜΑ ΔΕΝ ΕΙΔΑ ΕΓΩ ΑΠ' ΑΥΤΑ ΝΑ ΔΙΟΧΝΟΝΤΑΙ
ΕΚΠΤΟΤΟΙ ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΔΥΝΑΣΤΕΣ;"

Κάθομαι εδώ και πλάθω τους ανθρώπους
σύμφωνα με τη μορφή μου.
Μιά ράτσα που να μου μοιάζει,
για να πονάει και να κλαίει,
για να χαίρεται και να απολαβαίνει,
και να μη σας σέβεται,
όπως κι' εγώ.

("Προμηθέας", Γκαίτε) '!

Πρίν από τέσσερα περίπου χρόνια, κατά την διάρκεια κ...
μέλλον του κόσμου, εμφανίστηκε σαν ενδέχομενο στις οθ...
που δημοσιεύουμε πιά κάτω, με τον τίτλο ΟΛΑ ΠΑΝΕ ΚΑΛΑ

Την αρχική μας έκπληξη την διαδέχτηκε ένας (ιλαρός ε...
τασία; Προβοκάτσια; Η απλά το πεσσιμιστικό ντελίριο κ...
βαινε, κάναμε ότι θα έκανε κάθε λογικός και υπεύθυνος

Ομως τα όσα έχουν συμβεί έκτοτε σ' αυτόν τον πλανήτη...
εξίσου απίθανα με την εφημερίδα εκείνη, μας αναγκάζουν...
ωρώντας τις αρχικές μας επιφυλάξεις.

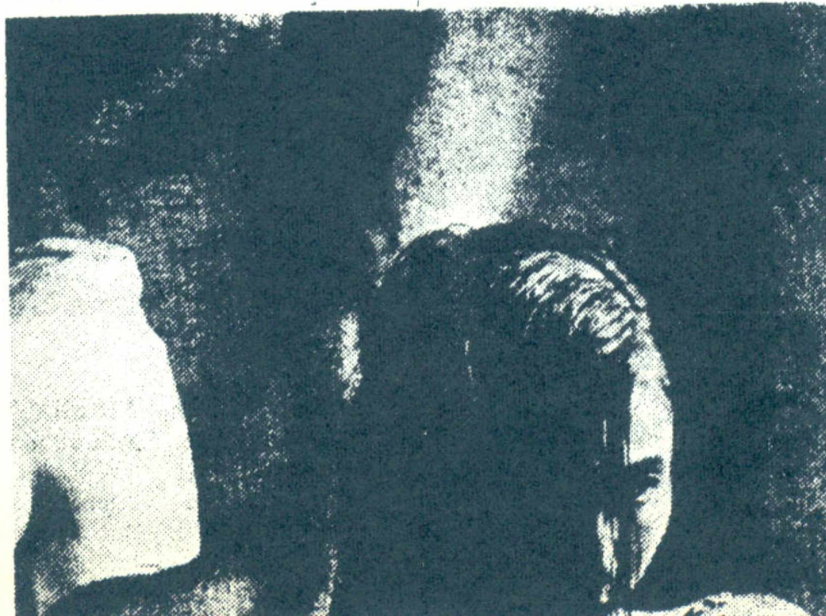
Δεν μπορούμε για παράδειγμα να αγνοήσουμε σήμερα τις...
παρουσιάζονται) των πιο δηλητηριωδών εσχατολογιών του...
χρονες μεθόδους προβολής τους, έχουμε πολλούς λόγους...
την άλλη είναι δύσκολο να αγνοήσουμε -αν και ελάχιστα...
επιστημονικών κλάδων όπως η βιολογία, η ιατρική, η χημ...
καλλιεργούμενος) κοινωνικός ανορθολογισμός μπορεί εύ...
θολογισμούς" κάποιων ελίτ. Αν είμαστε στη μέση μιάς τέ...
δυστυχώς δεν αξιολογούνται όπως θα έπρεπε) τότε αυτή...
της (καθόλα καθεστωτικής) ΟΛΑ ΠΑΝΕ ΚΑΛΑ δεν είναι και

Φυσικά γνωρίζουμε καλά τον κίνδυνο μιάς τέτοιας (ανο...
φθούν τίποτα άλλο εκτός από μιά "δημοσιογραφική φαντασ...
βουλευτούν με έναν "τετελεσμένο" μέλλοντα. Δεν φταίμε...
με μονάχα να προειδοποιήσουμε: αν δεν οργανωθούν τώρα...
σίγουρο πως ΟΛΑ θα ΠΑΝΕ ΚΑΛΑ.....

ΟΛΑ ΠΑΝΕ ΚΑΛΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ 50 Ε.Ν.Μ.

Α.Φ. 48

έσβησαν οι φ...
ΖΕΣΣ
σ' έν...

Μόλις σήμερα το πρωί, τα τάγματα...
του Σταυρού της Σωτηρίας κατάφε...
ραν να περιορίσουν τις ταραχές...
ανάμεσα στους φανατικούς καθολι...
κούς της Αιώνιας Αυγής και τους...
ισλαμιστές αντάρτες του Βινάλ. Φυ...
σικά σποραδικές εκρήξεις και μαύροι...
καπνοί συνεχίζουν να αποτελούν το...
ντεκόρ στον βόρειο τομέα του Παρι...
σίου. Αλλά όπως είπε ο επικεφαλής

άποιων γενικόλογων (καφενειακών) συζητήσεων για το νες των χρονοϋπολογιστών μας το φύλλο της εφημερίδας και την απίστευτη ημερομηνία 26 Γενάρη του 2006.΄.΄

ίναι αλήθεια) σκεπτικισμός. Φάρσα; Δημοσιογραφική φαν-ποιου άγνωστου; Αδυνατώντας να ξεκαθαρίσουμε τι συνέ-άνθρωπος: βάλαμε την υπόθεση στο αρχείο.

, πράγματα που πρίν από τέσσερα χρόνια θα λογίζονταν σήμερα να ανατρέξουμε σε αυτό το "παλιό" φύλλο αναθε-

τοτεμικές, μανιακές "αναβιώσεις" (έτσι τουλάχιστον είδους "έθνος", "αίμα", "θρησκεία" - και παρά τις σύγ-α φοβόμαστε πως δεν πρόκειται για μιά ακόμα μόδα. Από πληροφορημένοι σχετικά- την τερατώδη ασυδοσία πολλών εία" κάτι που σημαίνει πως ο επαίσχυντος (και κατάλληλα ολα να συνδυαστεί με τους ποικίλους φασιστικούς "ορ-τοιας μέγγενης (και υπάρχουν πολλά τέτοια σημάδια που παράξενη "ανάμνηση από το μέλλον" μέσα στις σελίδες τόσο μελλοντολογική.

δημοσίευσης: οι (βλακωδώς) αισιόδοξοι δεν θα αντιλη-ία". Απ' την άλλη, οι (αρρωστημένα) απαισιόδοξοι θα μείς για καμμία από τις δύο αντιδράσεις. Γιατί θέλου-οι απαραίτητες και κατάλληλες αντιστάσεις, τότε είναι

ΑΛΛΑ

48%

ΠΕΜΠΤΗ 26-1-2006

ΑΝΤΡΑΠΡΤΧΣΤΤΒΚΟΙ
ΕΝΑΝΤΙΟΝ
ΣΚΡΠΑΧΤΜΠΓΣΤΩΝ

Αναταραχή στο συνέδριο της
Κούβας Σελ. 3

ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΙ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ
ΤΟΥ INDIANA JONES

Σκεπτικισμός στους ειδικούς της
σημειολογικής αστυνομίας Σελ. 5

Φωτιές στο Παρίσι, παραμένουν οι σπιθές ΣΤΟ ΚΑΙ ΚΡΥΟ Ένα λουτρό αίματος

ατα
φε-
χές
ολι-
ους
Φυ-
ύροι
ν το
Παρι-
ατα
φαγής: ολόκληρο το νεκροταφείο της Σάντα Μαρία τινάζεται στον αέρα. Σύμφωνα με υπολογισμούς του Σταυρού της Σωτηρίας πρέπει να είχαν παγιδευτεί με τηλεπυροδοτούμενες βόμβες περισσότεροι από τους μισούς τάφους. Αποτέλεσμα: 3500 με 4000 νεκροί. Δράστες; άγνωστοι... Ένα τηλεφώνημα στο

ξη, που ανέφερε "ενός νεκρού δοθέντος μύριοι έπονται" θεωρήθηκε σαν φάρσα).

12 Ιανουαρίου: μέρα περιέργης ηυχίας στον τομέα των καθολικών. Οι απαισιόδοξοι δικαιώνονται λίγο μετά τα μεσάνυχτα.

13 Ιανουαρίου: το Παρίσι στις φλόγες: χιλιάδες καθολικοί συγκρούονται

Και ενώ η κατάσταση στο Παρίσι φαίνεται πως τέθηκε τελικά υπό έλεγχο, στους κύκλους των δημοσιογράφων αλλά και ανεξάρτητων παρατηρητών υπάρχουν αμφιβολίες ως προς την βιωσιμότητα αυτής της ειρήνης. Μεγάλη αίσθηση έχει προκαλέσει η ανατίναξη του νεκροταφείου της Σάντα Μαρία. Η έκταση και η ακρίβεια αυτής της ενέργειας δεν μπορεί να αποδοθεί σε καμ-

έσβησαν οι φω- ΖΕΣΤ σ' έν-

Μόλις σήμερα το πρωί, τα τάγματα του Σταυρού της Σωτηρίας κατάφεραν να περιορίσουν τις ταραχές ανάμεσα στους φανατικούς καθολικούς της Αιώνιας Αυγής και τους ισλαμιστές αντάρτες του Βινάλ. Φυσικά σποραδικές εκρήξεις και μαύροι καπνοί συνεχίζουν να αποτελούν το ντεκόρ στον βόρειο τομέα του Παρισίου. Αλλά όπως είπε ο επικεφαλής της επιχείρησης επίσκοπος Laerd: ...εκεί είναι το γκέττο τους, ας βγάλουν λοιπόν τα μάτια τους μόνοι τους.

Ο επανεγκλεισμός των αντμαχόμενων στα στρατόπεδά τους φαίνεται λοιπόν οπ είναι το τέλος (πόσο μόνο όμως;) των ταραχών που ξεκίνησαν πριν από 20 μέρες, σαν συνηθισμένοι καυγάδες μέσα στην ζώνη 4, για να γενικευτούν όμως πολύ γρήγορα.

Παραθέτουμε για τους αναγνώστες της Ο.Π.Κ. ένα χρονικό των γεγονότων:

7 Ιανουαρίου: συνηθισμένες συμπλοκές με ρόπαλα στον καθεδρικό του Ζελ όπου υπήρχε δέηση υπέρ της υγείας του επισκόπου Sun, ανάμεσα σε φράξιες των καθολικών.

9 Ιανουαρίου: ο επίσκοπος Sun πεθαίνει μετά από μακρόχρονη αρρώστια. Φανατικοί καθολικοί της Αιώνιας Αυγής επιτίθενται με αλυσίδες σε τζαμί, επωφελοόμενοι του ραμαζανίου, για να τιμήσουν τον θάνατο του ηγέτη τους: 3 νεκροί, 8 βαριά τραυματισμένοι, όλοι μουσουλμάνοι.

10 Ιανουαρίου: η Φράξια Μαχόμενων Ορθοδόξων απαντάει για λογαριασμό των μάλλον αδιάφορων μουσουλμάνων: εμπρησμός του καθεδρικού της Κανάρ, με δεκαπέντε βαριά τραυματισμένους από εγκαύματα (ανάμεσα τους 4 παιδιά).

11 Ιανουαρίου: ημέρα της ταφής του Sun, και ημέρα της μεγάλης

Μισοασιάτισσα - μισοινδιάνη η καινούργια πρωταγωνίστρια (και αντικείμενο του πόθου) για τον ξερωραμένο Βέντερς, σε μιά ταινία μιξοκλαψούρισμα

-τι άλλο;

τιές στο Παρίσι, παραμένουν οι σπίθες ΤΟ ΚΑΙ ΚΡΥΟ λουτρό αίματος

ής: ολόκληρο το νεκροταφείο
ντα Μαρία πνάζεται στον αέ-
μφωνα με υπολογισμούς του
ού της Σωτηρίας πρέπει να εί-
αγιδευτεί με τηλεπυροδοτού-
βόμβες περισσότεροι από
μισούς τάφους. Αποτέλεσμα;
με 4000 νεκροί. Δράστες;
στοι... Ένα τηλεφώνημα στο
ερ δέκα λεπτά πριν την έκρη-

ξη, που ανέφερε "ενός νεκρού δοθέ-
ντος μύριοι έπονται" θεωρήθηκε σαν
φάρσα).

12 Ιανουαρίου: μέρα περιέργης ηου-
χίας στον τομέα των καθολικών. Οι
απαισιόδοξοι δικαιώνονται λίγο μετά τα
μεσάνυχτα.

13 Ιανουαρίου: το Παρίσι στις φλό-
γες: χιλιάδες καθολικοί συγκρούονται
με μουσουλμάνους και ορθόδοξους... οι
οποίοι όμως σε πολλά σημεία του Πα-
ρισιού συγκρούονται και μεταξύ τους ...
("όλοι εναντίον όλων" ήταν ο τίτλος
του ρεπορτάζ της Ο.Π.Κ. στις 14 του
μήνα).

14-22 Ιανουαρίου: Στο χορό μπαί-
νουν διαδοχικά οι τομείς των προτε-
σταντών και των βουδιστών μοναχών.
Ισλαμιστές αντάρτες της ομάδας του
Βινάλ, επιτίθενται με δηλητηριώδη αέ-
ρια στον χριστιανικό τομέα 6. Η κατά-
σταση ξεφεύγει από κάθε έλεγχο.

22 Ιανουαρίου: Ο Πάπας Ιούλιος ΣΤ
αποφασίζει περικύκλωση του Παρισιού.
Αερομεταφερόμενες μονάδες του
Σταυρού της Σωτηρίας (Σ.Σ.) παίρνουν
θέση. Ο Πάπας από την Ρώμη δίνει την
τελευταία οδηγία: *το αίμα, ακόμα και
των απίστων, δεν είναι νερό. Με οικο-
νομία λοιπόν...*

24-25 Ιανουαρίου: Τα τάγματα ανα-
λαμβάνουν δράση από όλες τις εισό-
δους του Παρισιού. Οι ορθόδοξοι υπο-
χωρούν και παραδίδονται μετά από πα-
ρέμβαση του Πατριάρχη. Σφαγή στους
προτεστάντες και τους βουδιστές που
αντιστέκονται.

26 Ιανουαρίου: Το Παρίσι είναι μία
κατεστραμμένη αλλά μάλλον ήσυχη πό-
λη. Στον βόρειο τομέα ακούγονται ακό-
μα ήχοι μυδραλλιοβόλων. Τα τάγματα
των Σ.Σ. ελέγχουν το μεγαλύτερο μέ-
ρος του Παρισιού.

Και ενώ η κατάσταση στο Παρίσι φαί-
νεται πως τέθηκε τελικά υπό έλεγχο,
στους κύκλους των δημοσιογράφων αλ-
λά και ανεξάρτητων παρατηρητών
υπάρχουν αμφιβολίες ως προς την βιω-
σιμότητα αυτής της ειρήνης. Μεγάλη
αίσθηση έχει προκαλέσει η ανατίναξη
του νεκροταφείου της Σάντα Μαρία. Η
έκταση και η ακρίβεια αυτής της ενέρ-
γειας δεν μπορεί να αποδοθεί σε καμ-
μία από τις γνωστές αντιμαχόμενες αι-
ρέσεις. Αν εξαірέσουμε τους ψιθύρους
για προβοκάτσια (που δεν απαντούν
παρά μόνο με εικασίες στην ταυτότητα
των δραστών) κύκλοι που αρνήθηκαν
να δηλώσουν το όνομα τους φοβούνται
καταστάσεις που είχαν θεωρηθεί σαν
"κακό" παρελθόν.

Ετσι λοιπόν, ενώ οι φωπές στο Παρίσι
φαίνεται να έχουν οβήσει προς το πα-
ρόν, η υπόθεση της "ειρηνικής συνύ-
παρξης" εξακολουθεί να δοκιμάζεται.
Είναι πιθανό (υπάρχουν σχετικά όχι δια-
σταυρωμένες πληροφορίες) ότι το γρα-
φείο του Καίρου, και ειδικά ο κύριος πα-
ρατηρητής Tom Mc Adoo, εξετάζουν το
ενδεχόμενο επιμέρους τροποποιήσεων
στην Χάρτα Μόνιμων Διευθετήσεων.
Για να γίνει πάντως κάτι τέτοιο δεκτό
από όλα τα αντιμαχόμενα μέρη, θα πρέ-
πει να εντοπιστούν οι δράστες των
επεισοδίων στο Παρίσι, και κυρίως οι
αυτουργοί της ανατίναξης της Σάντα
Μαρία - και να αποδειχθεί πως καμιά
από τις φράξιες δεν έχει ευθύνες για
αυτά τα αιματηρά έκτροπα. Για αυτό
τον λόγο ειδική επιτροπή της Εξέτα-
σης, διορισμένη απευθείας από τον Πά-
πα, βρίσκεται από χτές στο Παρίσι,
προκειμένου να κάνει τις αναγκαίες
έρευνες.

**ΧΑΟΣ ΣΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ...
ΤΙΝΟΣ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ;**

ας τελειωνουμε!

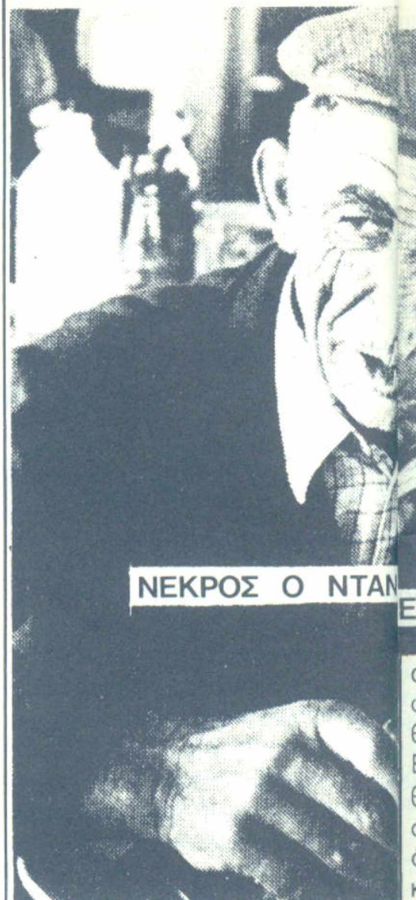
Αυτή η ιστορία με τον "κύριο Κλώντ" έχει αρχίσει να βρωμάει. Σίγουρα δεν είναι φυσιολογικό ένας πενηντάρης, μάλλον αποκατεστημένος, να αρνείται να συμμετάσχει στο "μεγάλο παιχνίδι της Κυριακής". Αλλά είτε είναι άρρωστος είτε κρυφοεξτρεμιστής, δεν δικαιούται να προκαλεί τέτοιον πανικό! Ήδη ο ντόρος είναι υπερβολικός!!

Εχουμε τρελλαθεί εντελώς; Ενώ ο "κύριος Κλώντ" εξακολουθεί να αρνείται οποιαδήποτε συζήτηση ή έστω εξηγήσεις για την στάση του (έκλεισε την πόρτα κατ'αμυνή σε δύο ειδικά συνεργεία του καναλιού 6) ο διευθυντής Mayer και το διοικητικό συμβούλιο της Antenna R συμπεριφέρονται λες και πάτησαν σε μπανανόφλουδα. Τι εκκλήσεις μέσω του Τύπου, τι υποσχέσεις αμοιβών σε όποιον πείσει τον "κύριο Κλώντ" να παίξει, τι σχόλια και αναλύσεις για την χαμένη γενιά του 80. Αμάν πιά !!! Δεν καταλαβαίνουν ότι έτσι ηρωποιούν τον "κύριο Κλώντ", ότι όσο περισσότερο σημασία του δίνουν τόσο περισσότερο πεισματώνει; Δεν είναι δα και το πιό σημαντικό μας πρόβλημα ο κύριος Κλώντ - εκτός εάν ο Antenna R βρήκε την ευκαιρία για καινούργια διαφήμιση!

Εντάξει: το "μεγάλο παιχνίδι" έχει ακροαματικότητα 100%. Σύμφωνα: η άρνηση του κυρίου Κλώντ (πρώτος και μοναδικός ανάμεσα στους 15000 παίκτες που έχουν παίξει μέχρι σήμερα) να πάρει μέρος στον σχετικά απλό διαγωνισμό των μισών λέξεων, είναι ύποπτη. Ωραία: η άρνηση του να κερδίσει εύκολα μερικά πλούσια δώρα είναι εξωφρενική. Και οι τρόποι του δεν είναι καθόλου σωστοί. Ολα αυτά ισχύουν. Αλλά μην μας το θυμίζουν συνέχεια!

Στο τέλος-τέλος ας ψηφιστεί ένας νόμος που να κάνει την συμμετοχή σε αυτά τα παιχνίδια υποχρεωτική - ώστε να αποφύγουμε στο μέλλον περιπτώσεις "τύπου Κλώντ". Κι ας τον κλείσουν τον "κύριο" σε ένα ψυχιατρείο αντί να τον παρακαλάνε...Αφού είναι βλαμμένος ας τον αναλάβουν οι γιατροί...Ας τελειώνουμε κύριοι με τον "κύριο Κλώντ"!!

Η ΣΥΝΤΑΞΗ

ΝΕΚΡΟΣ Ο ΝΤΑΝ

Κρεμασμένος με ένα καλώδιο p.c. βρέθηκε ο πρώην υπουργός Ν.Κ. Μπερντίτ στο διαμερισμά του στην Φραγκφούρτη. Αμφιλεγόμενη προσωπικότητα της δεκαετίας του 60, ύποπτος για

ταραχώδες το συνέδριο των μηχανικών νοημοσύνης

ΑΝΤΡΛΠΡΤΧΣΤΒΚΟΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΣΚΡΠΛΑΧ

η ανοησία κλειδί για τις εξελίξεις

Μεγάλη έκταση (με απρόβλεπτες συνέπειες) φαίνεται πως παίρνει η διαμάχη ανάμεσα στις δύο θεωρείες για την ανοησία που ανακοινώθηκαν πρόσφατα στο τέταρτο συνέδριο "τεχνικής της νοημασύννης" στην Κούβα. Ενώ οι δύο απόψεις εμφανίστηκαν αρχικά να συγκρούονται γύρω από τα ζητήματα της αφασίας, στη συνέχεια τα αντεπιχειρήματα γενικεύτηκαν γύρω από τις μεθόδους που η κάθε μία χρησιμοποιεί στην παραγωγή και τον έλεγχο της νοημοσύνης.

Αίσθηση έχει προκαλέσει ιδιαίτερα η τοποθέτηση των Αντρλπρτχστβκόν γύρω από τα λεγόμενα "κενά νοηματοδότησης", ή αλλιώς "λευκές οπές". Πειράματα με λοβοτομές που έγιναν πάνω σε κρατούμενους στις φυλακές του Σα-

ντιάγκο απέδειξαν κατά τους Αντρλπρτχστβκούς ότι δεν είναι δυνατή η καταστροφή μιας περιοχής της νοημοσύνης και η "επανεγγραφή" της, κάτι που υποστηρίζουν σαν ρεαλιστικό οι Σκρπλχτμπτστές. Σύμφωνα με τους πρώτους, το δημιουργούμενο κενό σε μία αλυσίδα νοημάτων, λειτουργεί με παθητικά σε κάθε καινούργια εγγραφή, αλλά την απορροφά και δεν την συγκρατεί. Αυτό έχει σαν συνέπεια να είναι δυνατές άπειρες (θεωρητικά) καινούργιες νοηματοδοτήσεις, ενώ πρακτικά καμία δεν έχει διάρκεια. Κατά την άποψη των Αντρλπρτχστβκων αυτό συμβαίνει γιατί αλλάζει η ανισορροπία σύνθεση των νευρικών μορίων β προς σταθερές και αδρανείς κρυσταλλικές μορφές.

Από την μεριά τους οι Σκρπλχτμπτστές, αν και δεν είναι σε θέση να

αμφισβητήσουν άμεσα αυτά τα συμπεράσματα (θα χρειαστούν προφανώς καινούργια πειράματα) υποστηρίζουν ότι οι πρακτικά δυνατές καινούργιες νοηματοδοτήσεις μπορούν να αγκυρωθούν στα περιγράμματα των κενών, στις "αναμονές νοημάτων" όπως τις ονομάζουν, και κατά συνέπεια απαιτούνται διαφορετικές τεχνικές στην από- και επανα-νοηματοδότηση.

Μιας και οι διαφωνίες αυτές κρίνονται από τους ειδικούς οριακές, είναι μάλλον απίθανο να βγούν κάποια κοινά συμπεράσματα ως το τέλος του συνεδρίου. Κάτι τέτοιο θα αναβληθεί κατά τα φαινόμενα για το επόμενο συνέδριο των μηχανικών νοημοσύνης, που θα γίνει τον Οκτώβριο στην Μπραζίλια.

ΕΛ ΚΟΝ ΜΠΕΝΤΙΤ

σχέσεις με μυστικές υπηρεσίες, κατάφερε την δεκαετία του 90 να του ανατεθεί το υπουργείο εσωτερικών της Ε.Γερμανίας. Αναγκάστηκε να παραιτηθεί ωστόσο, μερικά χρόνια αργότερα, στην μέση μιας λαμπρής καριέρας, όταν αποκαλύφθηκε ότι είχε οικονομικές δοσοληψίες με εταιρεία εμπορίου βρεφικών οργάνων.

Σύμφωνα με εκτιμήσεις των αρχών ο θάνατος του οφείλεται σε αυτοκτονία, καθώς είχε γίνει γνωστό πως ο ιδιόρρυθμος Ν.Κ.Μ. έπαθε απ' αρτηριοσκλήρωση του εγκεφάλου.

νήνης ΤΜΠΓΣΤΩΝ

Αργά χτές το βράδυ, το συνέδριο της Αθήνας κατέληξε σε ομόφωνο ψήφισμα-έγκληση προς όλες τις εθνικές και ομοσπονδιακές κυβερνήσεις να ευθυγραμμιστούν με την απόφαση της Λιέγης, που επιτρέπει ψυχο-νευρολογικές έρευνες πάνω σε κρατούμενους, αν αυτό βοηθάει την εξέλιξη της επιστήμης. Η κυβέρνηση της Κούβας (μιά από τις λίγες που δεν την έχουν επικυρώσει ακόμα) απάντησε πως θα εξετάσει ευνοϊκά το αίτημα της επιστημονικής κοινότητας. Πάντως δεν θα πρέπει να αναμένεται άμεση αλλαγή στην στάση της Κούβας κυρίως εξαιτίας της αυξημένης επιρροής που έχουν οι αυτόνομες ομάδες αντι-ιατρικής στην ιδιόμορφη κυβερνώνου κοινωνία.

Χωρίς αμφιβολία εκείνοι που γέμισαν με δυναμίτη τους τάφους της Σάντα Μαρία, θα πρέπει να διαθέτουν μία ανάλογα εκρηκτική αίσθηση του χιούμορ - ή έχουν κάνει ανώτατες σπουδές πάνω στην σημειολογία. Γιατί εκείνο το "μπάμ" που έστειλε τα χιλιάδες κόκκαλα σαν αγγελητήρια θανάτου στους ζωντανούς, δεν ήταν μιά συνηθισμένη "τρομοκρατική" ενέργεια. Ήταν μιά αυθαδική ειρωνεία απέναντι σε πολύ πιο σημαντικά πράγματα από την ζωή και την τύχη κάποιων ανθρώπων -έστω κι αν πρόκειται για τετραπύρριο νοούμερο. Οι χιλιάδες οπαδοί του επίσκοπου Σαν, θα πρέπει να έμειναν για κάποια κλάσματα του δευτερολέπτου μετέωροι ανάμεσα σε κάτι που θα μπορούσε να είναι απλό θαύμα ή η ίδια η αποκάλυψη (τι από τα δύο εξαρτιώταν τελικά από μερικά μασούρια δυναμίτη λιγότερο ή περισσότερο). Είμαστε σίγουροι πως όσοι σκοτώθηκαν, εγκατέλειψαν τον κόσμο μας με ηρεμία και ευλάβεια, αναφωνώντας "μέγας είσαι Κύριε"....

Αυτή η μακαρότητα με την οποία μπορούν να δεχθούν τον θάνατο τους μερικές χιλιάδες φανατικοί (αν κάτι τέτοιο τους μοιάζει πως είναι θέλημα θεού) μας είναι κατά κάποιο τρόπο γνωστή και από άλλες περιπτώσεις (Λα Μονόρ, Βελιγράδι). Αυτό μας εμποδίζει να αποδώσουμε τρόμο σε παρόμοια μαζικά εγκλήματα. Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε καλύτερα για έναν από τους πολλούς τρόπους να κατακτηθεί (για όλους εκείνους που έχουν τέτοιο σκοπό) η αιωνιότητα μέσα από θεϊκά εφφέ.

Ομως η ενέργεια στην Σάντα Μαρία δεν μας ενδιαφέρει σαν θρησκευτικό γεγονός, γιατί δεν ήταν ούτε θεϊκό ούτε διαβολικό έργο -ήταν ανθρώπινο. Οι καθοδηγητές της Αιώνιας Αυγής χρειάστηκαν ένα εικοσιτετράωρο για να βεβαιωθούν -αλλά δεν δαπάνησαν ούτε ένα λεπτό παραπάνω για να απαντήσουν στο "ποιοι" ακριβώς είναι οι δράστες. Η μάλλον απάντησαν: οι πάντες εκτός από τους ίδιους -και έγιναν αυτά που έγιναν στην συνέχεια.

Εφ' όσον είμαστε βέβαιοι ότι κανένας θεός δεν θα χρησιμοποιούσε TNT με τηλεπυροδότηση στις δουλιές του, πρέπει να δώσουμε μιά απάντηση -πιο συγκεκριμένη και λιγότερο βάρβαρη από αυτήν που έδωσαν οι φανατικοί του Μωρίς Σαν στους δρόμους του Παρισιού.

Ξαναενοπιζούμε, για αυτό τον λόγο, το διπλό νόημα που περιείχε η ενέργεια αυτή καθεαυτή: από την μιά οι νεκροί γυρνούν στους ζωντανούς (ανάσταση..) -από την άλλη οι ζωντανοί που πεθαίνουν (τιμωρία). Βασικό μέσο και στις δύο περιπτώσεις (παραβολικό στην πρώτη, υπερβολικό στην δεύτερη) οι εκρήξεις...

Πρίν προχωρήσουμε θα δώσουμε εδώ ένα απόσπασμα από ένα κείμενο όχι παλιό, που κατά την γνώμη μας φωτίζει αυτή την αμφισημία που εντοπίσαμε πιο πάνω:

Το ότι η Ηθική ταυτίστηκε με τον Λόγο, είναι κάτι ανεπίτρεπτο που θα μπορούσε να πληρωθεί...το δικό μας νόμισμα είναι η σιωπή...όχι η σιωπή-κενό, η σιωπή-συσσώρευση...αλλά η σιωπή-άρνηση, η σιωπή-δυναμίτης....

Να λοιπόν που πριν λίγα μόλις χρόνια κάποιοι συνέλαβαν τον δυναμίτη σαν την υλική έκφραση της σιωπής. Κατά την γνώμη μας ακόμα και αν δεν πρόκειται για τα ίδια πρόσωπα, οι δράστες της Σάντα Μαρία, έχουν σίγουρα για τις ίδιες ιδέες. Ας μην ξεχνάμε ότι το νεκροταφείο είναι (σε πάρα πολλές αφέσεις, και θρησκευτικές απόψεις) ένας τόπος διπλών σημασιών: και το όριο της ζωής, και η αρχή του θανάτου - και το ανεπίτρεπτο τέλος, και η ενδεχόμενη ανάσταση.

Αν ισχύουν οι πιο πάνω συλλογισμοί, και με βάση την πατρότητα του κειμένου στο οποίο αναφερθήκαμε πιο πάνω, νομίζουμε πως πέρα από τον συμβολισμό και την κυριολεξία της ενέργειας στην Σάντα Μαρία, έχουμε μιά πραγματική, μιά όχι: θεολογική αλλά κοινωνική ανάσταση. Την ανάσταση του "Χεριού για..."

Γιατί η παράγραφος με την οποία βρίσκουμε πολύ σοβαρές αναλογίες της ανατίναξης του νεκροταφείου, είναι από το "Μανιφέστο πρώτης και τελευταίας προειδοποίησης" της εξτρεμιστικής ομάδας "Χέρι για..." Αν πράγματι ισχύει ότι τα τελευταία της μέλη εξοντώθηκαν στην εκκαθάριση του Μπορντώ, τότε φαίνεται είτε πως δεν καταστράφηκαν τελείως τα γραπτά ντοκουμέντα του "Χεριού για...", είτε πως κάποιοι σημερινοί, "αυτοδίδακτοι", ανακαλύπτουν τους ίδιους δρόμους.

Σε κάθε περίπτωση, αν οι υποψίες μας είναι σωστές, αυτό θα φανεί στο μέλλον. Και αυτό γιατί ένα από τα χαρακτηριστικά της δράσης του "Χεριού για..." ήταν η διάρκεια και η "συνέπεια" στην παρουσία του. Θα περιμένουμε λοιπόν...

καρτών και τον έλεγχο της νοημοσύνης.

Αίσθηση έχει προκαλέσει ιδιαίτερα η τοποθέτηση των Αντρoλπρoτoυτoύκωv γύρω από τα λεγόμενα "κeνά νοηματοδότησης", ή αλλιώς "λευκές οπές". Πειράματα με λοβοτομές που έγιναν πάνω σε κρατούμενους στις φυλακές του Σα-

den έχει διάρκεια. Κατά την άποψη των Αντρoλπρoτoυτoύκωv αυτό συμβαίνει γιατί αλλάζει η ανισορροπία σύνθεση των νευρικών μορίων β προς σταθερές και αδρανείς κρυσταλλικές μορφές.

Από την μεριά τους οι Σκρoπλ-χτμπγοτές, αν και δεν είναι σε θέση να

κοινά συμπεράσματα ως το τέλος του συνεδρίου. Κάτι τέτοιο θα αναβληθεί κατά τα φαινόμενα για το επόμενο συνέδριο των μηχανικών νοημοσύνης, που θα γίνει τον Οκτώβριο στην Μπραζίλια.

ΤΟ ΘΕΜΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ

ΟΙ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΕΣ

ΣΧΕΣΕΙΣ

ΣΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Ανοίγουν από τις αρχές της επόμενης εβδομάδας οι πόρτες των αντρικών και γυναικών στρατοπέδων στο Πακιστάν. Όπως άλλωστε είχε συμφωνηθεί, τελειώνουν στις 6-2 η απαγόρευση των σεξουαλικών σχέσεων, και δεν θα υπάρξει περαιτέρω πιεστική. Ήδη η κυβέρνηση του Πακιστάν εξασφάλισε για αυτό την σύμφωνη γνώμη της Διεθνούς Επιτροπής για τον Έλεγχο της Λίμπιντο.

Όπως ίσως θυμούνται οι αναγνώστες μας, η απαγόρευση αυτή είχε επιβληθεί στο Πακιστάν μετά το τέλος του Σινοπακιστανικού πολέμου σαν μέρος της συμφωνίας ειρήνευσης - μιας συμφωνίας που ήταν σε βάρος των ηττημένων ισλαμιστών του Πακιστάν. Το άρθρο της απαγόρευσης των σεξουαλικών σχέσεων συμπεριελήφθη στη συμφωνία μετά από πιέσεις της Διεθνούς Επιτροπής για τον Έλεγχο της Λίμπιντο και της Παγκόσμιας Ιατρικής Εταιρείας, για ερευνητικούς και επιστημονικούς σκοπούς. Κατά την διάρκεια αυτών των δέκα χρόνων, ειδικοί επιστήμονες (κοινωνιολόγοι, σεξολόγοι, ψυχολόγοι, βιολόγοι, βιοχημικοί, μηχανικοί συμπεριφορών) μπόρεσαν να κάνουν έρευνες και πειράματα που πιθανότατα αλλάζουν την μοίρα της ανθρωπότητας στο μέλλον. Αντι-αφροδισιακά και υπέρ-αφροδισιακά εμβόλια που είχαν κατασκευαστεί τον προηγούμενο αιώνα στα εργαστήρια της Bayer, μπόρεσαν να δοκιμαστούν σε μεγάλη κλίμακα και για μεγάλα χρονικά διαστήματα -και έτσι επιβεβαιώθηκαν όλες οι παρενέργειες τους. Έγινε επίσης δυνατό να κατασκευαστεί εμβόλιο ολικής στειρότητας, το οποίο θα δοκιμαστεί στην επόμενη εικοσαετία, για την οποία θα ισχύει στο Πακιστάν καθεστώς υποχρεωτικών (δύο φορές την εβδομάδα) σεξουαλικών σχέσεων.

ΣΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ Ο ΗΓΕΤΗΣ ΤΗΣ Ε.Β.ΕΛΛΑΔΑΣ

Σε κόμα βρίσκεται από προχθές ο ηγέτης της εθνικιστικής Βόρειας Ελλάδας Δ. Σαββόπουλος, μετά απο εγκεφαλικό επεισόδιο, και θεωρείται εντελώς άπιστο να αποφύγει το μοιραίο. Λεπτομέρειες για την διαδοχή του δεν έχουν γίνει γνωστές, και παρότι σύμφωνα με το σύνταγμα της χώρας θα πρέπει να τον διαδεχθεί ο γιός του, έντονοι φήμες στην πρωτεύουσα του κρατιδίου μιλούν για επικείμενο πραξικόπημα.

ΜΑΤΑΙΩΣΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑΣ

Ματαιώνεται τελικά η συναυλία των *Homo Electra* στο Μάτζεστερ, μετά από απόφαση της τοπικής αστυνομίας. Η απόφαση ελήφθη μετά από προσεκτική αξιολόγηση των γεγονότων που είχαν ακολουθήσει την συναυλία του ίδιου συγκροτήματος στην Μελβούρνη. Τότε, εκατοντάδες τριπαρισμένοι οπαδοί του γκρούπ κρεμάστηκαν από τους πυλώνες υψηλής τάσης, στα περίχωρα της πόλης, με αποτέλεσμα όχι μόνο τον θάνατό τους αλλά και ένα πολύωρο black out σε ολόκληρη την πόλη.

ΚΛΕΙΝΕΙ ΟΡΙΣΤΙΚΑ Η INDIVIDUAL SHOW

Τελεσίδικη είναι πλέον η απόφαση για την γνωστή - διάσημη την προηγούμενη δεκαετία - Individual Show: το Ανώτατο Θεαματικό Δικαστήριο ήρε την άδεια λειτουργίας της.

Αλλά στην πραγματικότητα η εταιρεία ήταν ήδη σε πτώχευση. Έκανε ένα τρομερό μπουμ στα μέσα της προηγούμενης δεκαετίας, όταν πάνω από είκοσι εκατομμύρια μέτοχοι-συνδρομητές της εγκατέστησαν στα σπίτια τους βιντεοκάμερες που κατέγραφαν (επ' αμοιβή) τους οικογενειακούς καυγάδες και τα άλλα individual, προβλήματα τους - εξασφαλίζοντας έτσι ένα τεράστιο υλικό για τις τηλεοπτικές εκπομπές της I.S. Αλλά η συνέχεια δεν ήταν ανάλογη: περισσότερο ο κορεσμός των τηλεθεατών για μαγνητοσκοπημένα οικογενειακά δράματα και λιγότεροι αντιδράσεις κάποιων κύκλων διανοούμενων, έφεραν μια γρήγορη πτώση στην τηλεματιμότητα της εταιρείας.

Ετσι, τα δύο τελευταία χρόνια, μεταξύ φόβας και αφαρασίας, κατέφυγε σε μάλλον φτηνά κόλπα: μικροκάμερες σε δημόσια ορητήρια ή σε κελιά φυλακών, σπληνεθιμένοι (;) στραγγαλισμοί νεογέννητων σε μαευτήρια, σε απευθείας μετάδοση - πράγματα που μόνο προσωρινά κατάφεραν να κεντρίσουν το ενδιαφέρον του κοινού.

Ήδη, η διευθυντική ομάδα της I.S. και οι βασικοί μέτοχοί της, έχουν στρέψει το ενδιαφέρον και τις επενδύσεις τους στην κυβερνοδέλεια και την ψυχραρχιτεκτονική - αλλά είναι αμφίβολο αν θα πετύχουν σε αυτούς τους τομείς την (επιχειρη) πολιτιστική επανάσταση που πέτυχαν στα media...

Σούπερ τρίπ απο την B.D.

Βανκούβερ

Η μέχρι πριν λίγα χρόνια άγνωστη χημική βιομηχανία B.D. (Brain Damage Co. Ltd.) έχει εξελιχτεί σήμερα σε ένα δυναμικό κύτταρο της παγκόσμιας χημικής βιομηχανίας. Μάλιστα, το προϊόν της Cream High Dream έφτασε στο νούμερο 1 του πίνακα πωλήσεων την δεύτερη μόλις εβδομάδα κυκλοφορίας του, ξεπερνώντας κατά πολύ παρεμφερή παρασκευάσματα άλλων εταιρειών.

Πριν μερικές μέρες η B.D. κυκλοφόρησε ένα καινούργιο προϊόν υψηλών προδιαγραφών: το ψυχοπαρλλακτικό υπόθετο Super Trip. Παρουσιάζοντας το Super Trip, ο διευθυντής πωλήσεων της B.D. τόνισε: "Μετά από έρευνες χρόνων, θέτουμε σήμερα στην κατανάλωση το Super Trip, ένα υπόθετο - κόσμημα στην αλυσίδα των προϊόντων μας. Απευθυνόμαστε σε όλες τις ηλικίες και σε όλα τα εισοδήματα, μίας και το κόστος παραγωγής του Super Trip είναι το μικρότερο δυνατό". Και συνέχισε: "Με το Super Trip ο καταναλωτής μπαίνει εύκολα, αβίαστα θα έλεγα, στον ενδοψυχικό κόσμο του, απομονώνεται από τις ενοχλήσεις και τις δυσκολίες του περιβάλλοντος, και βυθίζεται σε μία ανέξοδη αποχαύνωση για αρκετές ώρες. Διαλέξαμε την μορφή του υπόθετου επειδή είναι αρκετά εύχρηστη και συνδυάζει μία πρωτογενή απόλαυση όπως είναι η πρωκτική με την ψυχική αναστροφή".

Το Super Trip κυκλοφορεί σε τρεις τύπους που αντιστοιχούν σε διαφορετική διάρκεια και ένταση: το regular (ένα οκτώωρο), το medium (έξι ώρες αλλά ιδιαίτερα έντονος) και το maxi (εικοσιτέσσερις ώρες).

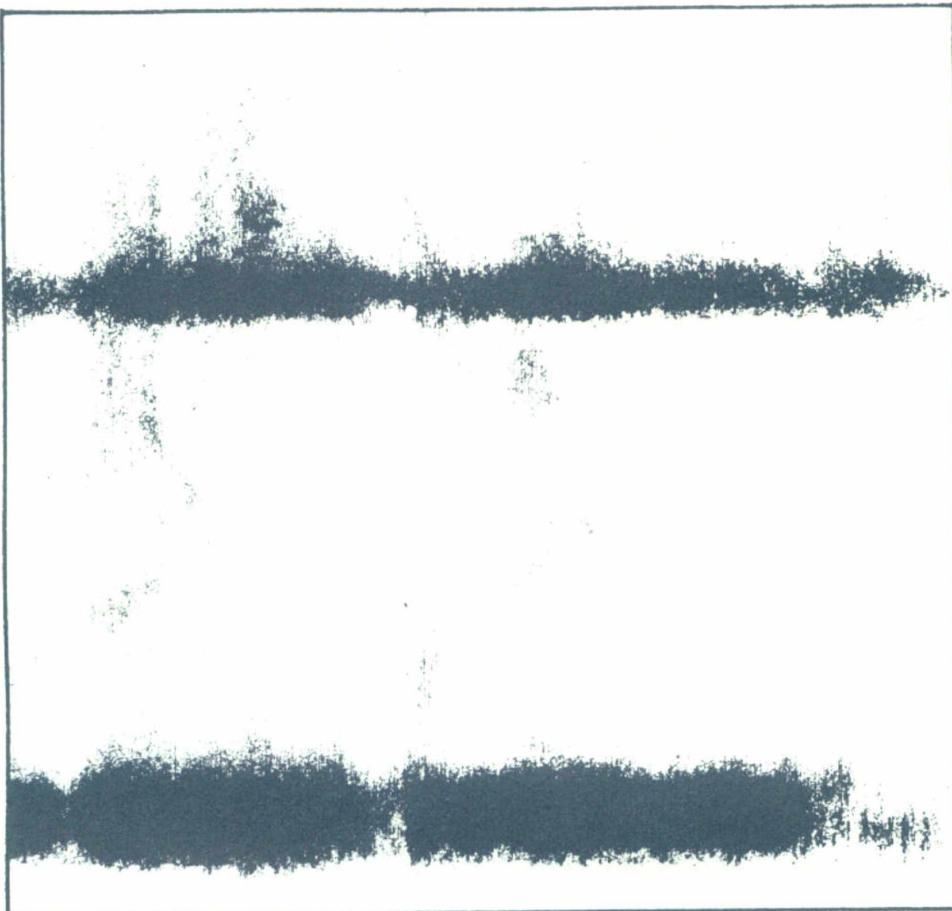
ΠΩΛΕΙΤΑΙ: προσομοιωτής τουαλέτας με μπαλαντζέρα εξήντα μέτρα. Ιδανικός για κατάκοιτους, ανάπηρους, κλπ. Πληροφορίες στα γραφεία της εφημερίδας.

πει να αναμένεται άμεση αλλαγή στην
στάση της Κούβας κυρίως εξαιτίας της
αξιωματικής επιρροής που έχουν οι αυτόνο-
μες ομάδες αντι-ιατρικής στην ιδιομορφή
κυβανική κοινωνία.

ομάδας "Χέρι για..." Αν πράγματι ισχύει ότι τα τελευταία της μέλη εξοντώθηκαν στην εκκαθάρι-
ση του Μπορντώ, τότε φαίνεται είτε πως δεν καταστράφηκαν τελείως τα γραπτά ντοκουμέντα του
"Χεριού για...", είτε πως κάποιοι σημερινοί, "αυτοδίδακτοι", ανακαλύπτουν τους ίδιους δρόμους.
Σε κάθε περίπτωση, αν οι υποψίες μας είναι σωστές, αυτό θα φανεί στο μέλλον. Και αυτό γιατί ένα
από τα χαρακτηριστικά της δράσης του "Χεριού για..." ήταν η διάρκεια και η "συνέπεια" στην
παρουσία του. Θα περιμένουμε λοιπόν...

G.Noir

Η παράξενη,
σπειροειδής, σχε-
δόν χορευτική κί-
νηση ενός μη-
ονίου, όπως την
υπολόγισαν οι
υπολογιστές του
κέντρου ερευνών
αντιύλης στο Πε-
κίνο. Αν και τα
βασικά προβλή-
ματα αυτών των
ερευνών παραμέ-
νουν, οι ειδικοί
ελπίζουν πως σε
ένα χρόνο θα
έχουν καταφέρει
να εντοπίσουν
τις ακριβείς συ-
μπεριφορές των
σωματιδίων της
αντιύλης, ανοί-
γωντας τον δρό-
μο στις έρευνες
της απουσίας....

ΑΝΕΞΙΧΝΙΑΣΤΗ Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ INDIANA JONES

Δύο μήνες έχουν συμπληρωθεί από την δο-
λοφονία του ιστορικού κινηματογραφικού
ειδώλου, και η σημειολογική αστυνομία βρί-
σκεται στα ίδια σκοτάδια όπως την νύχτα
της 25ης Νοέμβρη της περασμένης χρονιάς
στο cine ωμέγα. Όπως θα θυμούνται οι ανα-
γνώστες μας, στην avant premier του "είμαι
αναγκασμένος να επιστρέψω, και θα επι-
στρέψω", δέκα λεπτά μετά την αρχή του έρ-
γου ο Indiana Jones δολοφονείται μυστη-
ριωδώς, κόντρα στο σενάριο, και την σκη-
νοθεσία της ταινίας.

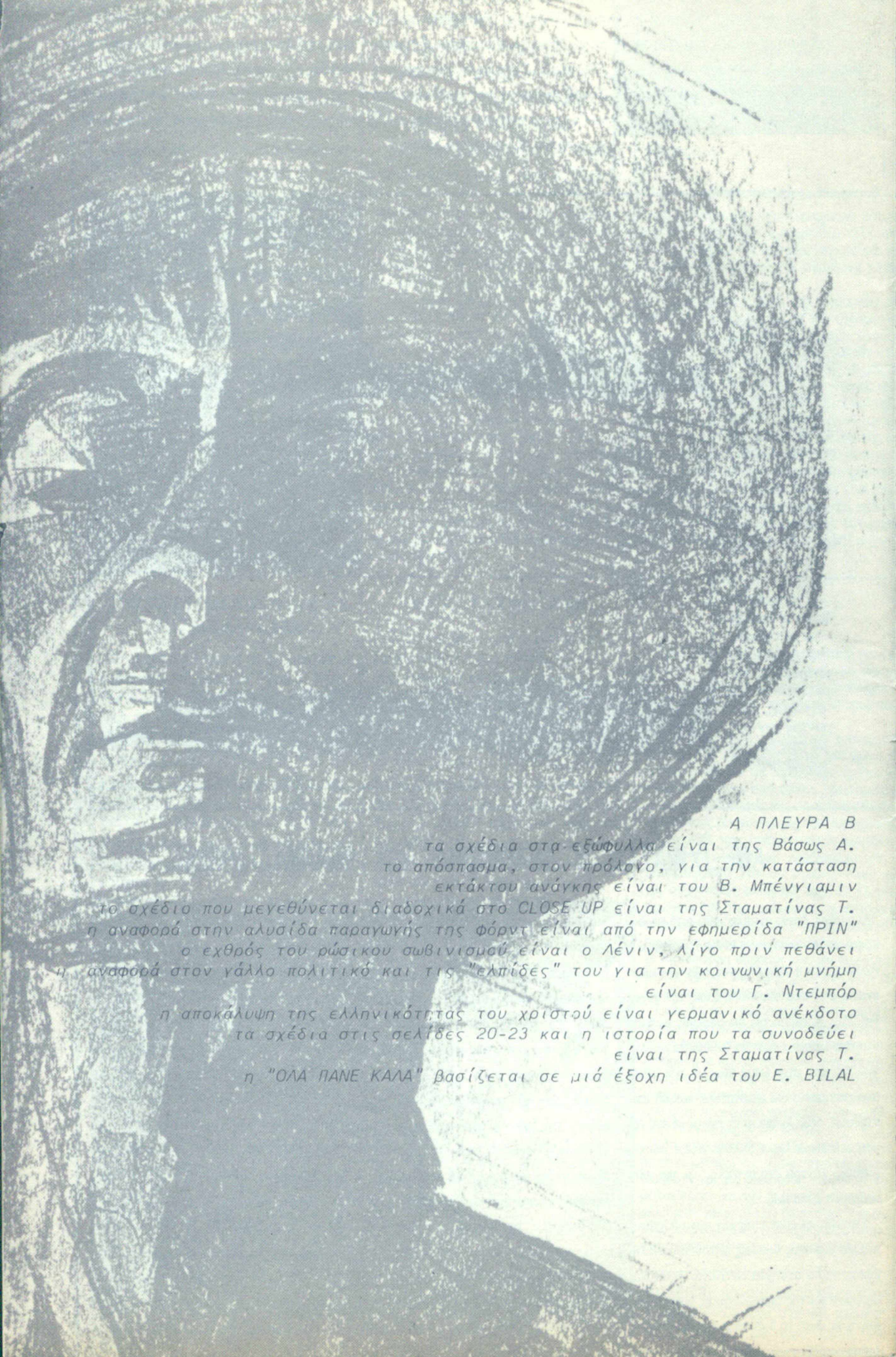
Υποψίες φυσικά υπήρχαν και υπάρχουν
πολλές για τους δράστες αυτού του εγκλή-
ματος -αλλά στοιχεία ελάχιστα. Ανώτατοι
αξιωματικοί της σημειολογικής αστυνομίας
μελετούν αυτό το διάστημα (με την βοήθεια
των σημειολογικών και ειδικών) καρέ καρέ όλες

τις κόπιες, μονταρισμένες και αμοντάρι-
στες, του έργου, μιάς και είναι σχεδόν βέ-
βαιο πως οι δράστες κτύπησαν από απόστα-
ση δεύτερου πλάνου. Αλλά όπως μας εξήγη-
σε αξιωματικός που κρατάει την ανωνυμία
του, η έρευνα συναντάει μεγάλες δυσκολίες
λόγω των εκατοντάδων κομπάρσων (στρα-
τιωτών στην πλειοψηφία τους) που πλαι-
σίωσαν τον Indiana Jones στην μοιραία γι-
αυτόν σκηνή. Κύκλοι (στα μάτια) του ίδιου
αξιωματικού φοβούνται μήπως η δολοφο-
νία αυτή είναι η αρχή μιας καινούργιας σει-
ράς επιθέσεων του σημειολογικού αντάρτι-
κου.

Εν τω μεταξύ, ανεξάρτητοι παρατηρητές
εκτιμούν πως είναι πιθανό, το κλειδί για
την υπόθεση να βρίσκεται σε παλαιότερη εμ-
φανιση του Indiana Jones και συγκεκριμένα

να στην ταινία "η τελευταία σταυροφορία".
Όπως είναι γνωστό, η ταινία εκείνη ήταν
μιά προπαραγανδιστική παραγωγή του αμερι-
κανικού πενταγώνου, σχετικά με την επίθε-
ση που ετοιμαζόταν ήδη (και εκτελέστηκε
ένα χρόνο αργότερα) εναντίον του Ιράκ.
Κατά συνέπεια (υποστηρίζουν οι ίδιοι πα-
ρατηρητές) δεν μπορεί να αποκλειστεί η πι-
θανότητα να αποτελούσε από τότε ο Indiana
Jones στόχο κάτωτων φανατικών ανταρτών
της κριτικής...που περίμεναν απλά το κα-
τάλληλο πλάνο στην κατάλληλη ταινία για
να τον "τιμωρήσουν"...

Όπως και να έχουν τα πράγματα πάντως,
ένα είναι σίγουρο: το "αθάνατο νερό" που ο
Indiana Jones κέρδισε και ήπιε στην "τελευ-
ταία σταυροφορία", δεν τον γλύτωσε τελι-
κά...

Α ΠΛΕΥΡΑ Β

τα σχέδια στα εξώφυλλα είναι της Βάσως Α. το απόσπασμα, στον πρόλογο, για την κατάσταση εκτάκτου ανάγκης είναι του Β. Μπένγκιαμιν το σχέδιο που μεγεθύνεται διαδοχικά στο CLOSE UP είναι της Σταματίνας Τ. η αναφορά στην αλυσίδα παραγωγής της φόρντ είναι από την εφημερίδα "ΠΡΙΝ" ο εχθρός του ρώσικου σωβινισμού είναι ο Λένιν, λίγο πριν πεθάνει η αναφορά στον γάλλο πολιτικό και τις "ελπίδες" του για την κοινωνική μνήμη είναι του Γ. Ντεμπόρ η αποκάλυψη της ελληνικότητας του χριστού είναι γερμανικό ανέκδοτο τα σχέδια στις σελίδες 20-23 και η ιστορία που τα συνοδεύει είναι της Σταματίνας Τ. η "ΟΛΑ ΠΑΝΕ ΚΑΛΑ" βασίζεται σε μία έξοχη ιδέα του Ε. ΒΙΛΑΛ